

Església de Tarragona

**Butlletí Oficial
de l'Arquebisbat**

**Núm. 5
Maig de 2015**

ESGLÉSIA DE TARRAGONA

BUTLLETÍ OFICIAL DE L'ARQUEBISBAT

5

Tarragona, maig de 2015
3a època. Núm. 498

Secció oficial

Arquebisbe

- Monició per a llegir el Divendres Sant abans de l'Adoració solemne de la Santa Creu en la celebració de la Passió del Senyor..... 159
- Carta de la Pasqua de 2015, en finalitzar la Visita pastoral a l'Arxiprestat de l'Urgell-Garrigues..... 159
- Homilia del dissabte de la II Setmana de Pasqua, en l'Eucaristia que clausurava el IV Congrés Litúrgic de Montserrat..... 162
- Homilia tinguda a Sant Martí de Maldà, en la XLIV Jornada nacional del Moviment de Cristians de pobles i comarques..... 164

Als Quatre Vents

549. Una festa de tots..... 167
550. El missatge de Santa Faustina Kowalska..... 168
551. Comprensió amb tothom..... 169
552. Que bo caminar amb tu!..... 170
- Activitats pastorals de l'Arquebisbe durant el mes d'abril..... 171

Secretaria General i Cancelleria

- Decret pel qual s'aprova el Reglament intern esmenat de la Residència Sacerdotal Sant Fructuós de Tarragona..... 174
- Convocatòria de la 31a Reunió del Consell del Presbiteri..... 174

Secció documental

Francesc, Papa

Missatge “Urbi et Orbi” del diumenge de Pasqua de Resurrecció.....	176
Butlla «Misericordiæ Vultus» convocant el Jubileu extraordinari de la Misericòrdia 2015-2016.....	178
<i>Audiències generals sobre “la família</i>	
Els avis (II)	193

Defuncions

Mn. Ernest Walravens Gilbert.....	195
Mn. Jaume Macaya Prats, diaca.....	196

(40 p.)

Redacció i Administració: Pla de Palau, 2. Telèfon: 977 23 34 12 o també 977 65 70 10. 43003 Tarragona
Portada: Tarragona murallada vista des de la llunyania (Torre del Cucurull de Roda de Berà).
Fotografia particular

Dip. Legal: T. 2 – 1958
Indústries Gràfiques Gabriel Gibert. C/ Cartagena, 12. Tel. 977 22 45 58. 43004 Tarragona
Director, composició i muntatge: Jaume Roig Roig, pvre. – correu electrònic: boat@arqtgn.cat
Publicitat: Arquebisbat de Tarragona - Secretaria General - Tel. 977 23 34 12 ext. 212 (Montserrat)

Arquebisbe Metropolità

MONICIÓ

per a llegir el Divendres Sant, 3 d'abril de 2015, abans de l'Adoració solemne de la Santa Creu en la celebració de la Passió del Senyor

Estimats germans i germanes,

Abans d'adorar la creu del Senyor us vull adreçar unes breus paraules perquè demaneu al Senyor clavat en creu pels nostres germans cristians que estan patint violència i martiri a molts llocs del món, però especialment en alguns països de l'Àsia i de l'Àfrica.

Cada dia ens arriben notícies d'atemptats contra esglésies cristianes que estan provocant una autèntica «catàstrofe humanitària». Els cristians d'Occident no podem restar en silenci. Al costat de la denúncia, cadascú segons les seves possibilitats, us demano que avui, davant la Creu de Crist, pregueu especialment per ells, perquè siguin fidels a la fe cristiana, i també perquè s'acabin les guerres i els enfrontaments fraticides, i que la Creu de Crist regni en els nostres cors i també en els dels qui estan provocant aquests desastres.

Encomanem-ho al Senyor.

† Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

CARTA

de la Pasqua de 2015, en finalitzar la Visita pastoral a l'Arxiprestat de l'Urgell-Garrigues

Als preveres, laiques amb missió pastoral, religioses, membres d'instituts seculares i fidels laics i laiques de l'arxiprestat de l'Urgell-Garrigues

Molt estimats en el Senyor,

Amb data de 18 de desembre de 2014 us escrivia una carta en la qual us anunciava la visita pastoral a l'arxiprestat. Va començar a Arbeca el 18 de gener i fa uns dies, el 22 de març, a Rocafort de Vallbona, en fèiem la clausura.

Us he dit moltes vegades, i us ho tornava a repetir en l'homilia de la missa de clausura, que la visita pastoral ha estat per a mi un temps de gràcia que he viscut amb molt de goig, i us donava les gràcies de tot cor per haver-la preparat tan bé, així com a tots els qui l'heu feta possible, que sou tots aquells als quals m'adreço amb aquesta carta.

He volgut venir a vosaltres com a pare i pastor i ajudar-vos en la vostra vida cristiana. La visita pastoral la considero una part molt important del meu ministeri de bisbe: la faig per a conèixer les persones i poder dialogar amb elles, en primer lloc amb els preveres, els vostres pastors, col·laboradors meus insubstituïbles, però també amb tots els fidels, i especialment amb els qui collaboreu més estretament amb les parròquies: religiosos, laics i laiques amb missió pastoral, consells parroquials, catequistes, professors de religió, agents i voluntaris de Càritas, malalts, fidels... i també les més diverses institucions, collegis, ajuntaments i altres.

Us deia que aquesta visita pastoral m'ha ajudat a conèixer millor les vostres comunitats cristianes, les seves vides, dificultats i esperances, perquè he vingut per escoltar-vos, aprendre i també transmetre el que el Senyor ha posat en el meu cor i és un deure del meu ministeri.

La visita pastoral ens ha ajudat a enfortir els lligams eclesials, a sentir-nos Església de Jesucrist, a conèixer el bisbe, successor dels Apòstols. He volgut recordar a les comunitats parroquials el missatge de Jesucrist i també, amb vosaltres, fer pregària i desvetllar totes les vocacions en el si de la comunitat cristiana: vocacions al sacerdoci, però també a la vida familiar i als diversos ministeris de servei a les parròquies: lectors, catequistes, altres missions pastorals...

He volgut, amb vosaltres i per vosaltres, celebrar les eucaristies estacionals, moments per a mi molt especials, com també ho ha estat haver-vos pogut saludar personalment al final de cada missa.

El Senyor m'ha permès també estar present en la mort de Mn. Antoni Bru, el qual aviat hauria acomplert el 50è aniversari del seu nomenament com a rector d'Arbeca, i que tanta petjada ha deixat en aquest arxiprestat. Si Déu ho vol, el proper 3 de maig us acompanyaré durant l'homenatge pòstum que li fareu.

Ser i viure com a cristians en aquests moments és un repte que pot semblar difícil, però a la vegada és un goig molt gran. Hem de defensar la nostra fe —ja que val més perdre la vida que la fe—, la fe cristiana, que té aquestes dimensions: conèixer i acceptar el missatge de Jesús, celebrar els sagraments, viure com a cristians i pregar vivint d'esperança, i les dimensions caritativa i missionera.

Us he recordat les nostres arrels cristianes, fent-vos pensar que aquesta fe és la fe dels nostres pares i avantpassats, que ens han deixat un patrimoni tan extraordinari, no sols arquitectònic, sinó sobretot cultural i espiritual. Han passat imperis, guerres, desgràcies, generacions i generacions, i la fe cristiana continua. Jesús ha dit que ell estarà amb l'Església fins a la fi del món, que l'Església no s'acabarà, encara que a les nostres terres això dependrà de nosaltres. Cada generació ha de transmetre la fe a la següent: Déu ens demana sembrar; ell farà que creixi i doni fruit.

Hem de defensar, doncs, sense violència, la nostra fe i fer-la conèixer, sobretot a les noves generacions. Hi ha algunes qüestions que són molt importants: respectar la vida des del començament fins al final i per tant dir no a l'avortament i a l'eutanàsia; defensar la realitat natural del matrimoni indissoluble entre un home i una dona, així com la llibertat d'ensenyament i la classe de religió a l'escola, ja que és un dret dels pares i dels alumnes rebre la formació moral i religiosa que desitgen. L'educació és prolongació de la vida que els pares han donat als seus fills.

He tingut la sort de visitar molts malalts i portar-los la comunió. Us vull felicitar per la manera com en teniu cura, que són un tresor per a l'Església i també per a la societat: m'he emocionat moltes vegades quan en les meves visites he vist com els tracteu i els estimeu.

Tingueu cura dels vostres mossens: amb afecte i també estant al seu costat, ajudant-los en el seu treball pastoral i en tantes altres coses que comporta la vida parroquial. Agraïxo de cor l'ajuda a tots els qui collaboreu a les parròquies: els qui formeu part dels consells parroquials, els catequistes, els qui netegeu les esglésies, us cuideu de les flors... tots. Que Déu us ho pagui!

Demano perdó si no he arribat a tot el que esperàveu o si he ocasionat alguna molèstia o no he pogut atendre les persones com volien.

Dono gràcies a Déu i a tots vosaltres per la visita pastoral. Em teniu sempre a la vostra disposició. Que Déu beneixi les vostres famílies, les vostres il·lusions i treballs; que us conforti en les penes i us doni el goig i la pau que només ell us pot donar. Que la Mare de Déu, que sota diverses advocacions tant us estimeu al vostre arxiprestat, us obtingui del seu fill, Jesucrist, les gràcies per a perseverar en la vostra vida cristiana.

† Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

HOMILIA

de 18 d'abril de 2015, dissabte de la II Setmana de Pasqua, en l'Eucaristia que clausurava el IV Congrés Litúrgic de Montserrat

Benvolgut pare abat, molt estimats monjos de Montserrat, preveres i diaques. Participants en el IV Congrés Litúrgic de Montserrat. Estimats germans i germanes en el Senyor.

En plena celebració de la Pasqua som a la santa muntanya de Montserrat, i sota l'esguard de la Rosa d'abril celebrem l'Eucaristia, que és la font i el cim de tota la vida cristiana. El motiu que siguem aquí és que celebrem amb goig el centenari d'aquell Congrés Litúrgic que, partint del nostre Sinaí que és Montserrat, ha fecundat la vida cristiana del nostre poble. Per això em plau assumir l'afirmació d'un dels meus predecessors a la seu primada de Tarragona, l'arquebisbe Antolín López Peláez, que, agraint a l'abat Antoni M. Marcet el projecte del primer Congrés Litúrgic, afirmava que «procurar que el poble prengui la possible i prescrita participació en la litúrgia sagrada és ajudar-lo a complir un dels deures més agradables i posar a les seves mans un mitjà poderós de santificació i d'ensenyament». I afegia: «Prendre part activa en la litúrgia tant com es pugui, emprar els seus mètodes i fins i tot les seves mateixes paraules de pregària ajuda a mantenir-se adherits al fonament sobre el qual s'aixeca l'Església [...] i a romandre inalterablement a la nau on la fe no sofreix naufragi i el port de salvació mai no deixa de veure's.»

Aquest Congrés va representar la introducció a Catalunya del Moviment Litúrgic que des de finals del segle XIX es va originar a Europa, bressolat a les grans abadies benedictines del continent europeu. Tots sabem que el Moviment Litúrgic va confluïr feliçment en la celebració del Concili ecumènic amb la Sacrosanctum Concilium. El Moviment Litúrgic preparava i anticipava els grans principis que van inspirar la Reforma litúrgica del Vaticà II. En aquest sentit em plau també evocar les paraules del llavors bisbe de Solsona, que després va ser el cardenal Vidal i Barraquer, que en la seva ponència va dir: «Ens entristeix de veure que el ministre de Déu prega tot sol, sentint un gran buit en el seu entorn, encara que l'Església sigui plena de gent, perquè els fidels no s'uneixen a les oracions del sacerdot.»

Van ser abundants els fruits d'aquell Congrés que van deixar empremta en la vida eclesial de les nostres diòcesis. Recordem per exemple la publicació de l'Eucologi, que va impulsar tant la participació activa dels fidels; la publicació de la revista Vida cristiana, i la restauració del cant gregorià com a aplicació del decret de sant Pius X, l'any 1903. El Moviment litúrgic era llavors una voluntat

de renovar la vida de l'Església. Moltes d'aquelles iniciatives foren truncades al nostre país per la dissortada guerra de 1936.

La celebració dels altres congressos litúrgics de casa nostra són expressió de la voluntat de les nostres Esglésies diocesanes d'estimar la litúrgia i aplicar-la pastoralment a les comunitats cristianes. La litúrgia certament és l'exercici del sacerdoci de Crist en l'Església, i, com està escrit en el n. 7 de la Sacrosanctum Concilium: «En aquesta obra tan gran, amb la qual Déu és perfectament glorificat i els homes se santifiquen, el Crist s'uneix sempre a l'Església, la seva estimadíssima Esposa, que l'invoca com a Senyor seu i per ell dóna culte al Pare etern.» Evoquem la memòria dels bisbes, dels sacerdots i dels monjos que el van viure, entre tots la memòria de Mn. Lluís Carreras, que fou l'ànima d'aquell Congrés. Recordem també Mn. Frederic Clascar, el P. Gregori Suñol i el canonge Carles Cardó entre d'altres. No oblidem que hi era present l'arquitecte Antoni Gaudí. Va ser una generació insigne d'homes d'Església, que la seva memòria sigui venerada, i preguem per ells en aquesta santa missa.

En les lectures d'avui, enmig de la joia pasqual, Jesús ens repeteix el seu «No tingueu por» acompanyat del «Sóc jo» que ens recorda el nom diví revelat al Sinai al poble escollit. Efectivament, l'Evangelí segons sant Joan ens presenta nostre Senyor Jesucrist, fins i tot en la seva vida terrenal, amb la majestat de Fill de Déu ressuscitat que ve a infondre'ns la seva pau, aquella pau que només ell ens pot donar.

Quantes vegades se'ns fa fosc, el vent bufa fort i el llac del nostre món s'encrepa! Però la nostra fe cristiana, alimentada contínuament per la Paraula de Déu i pels sagraments de l'Església, és cridada a enrobustir-se i a fer de cadascun dels batejats i de tota la comunitat cristiana un signe de la misericòrdia de Déu que s'estén de generació en generació.

Vivim un temps crucial en la vida de l'Església i el papa Francesc ens demana noves actituds pastorals, una voluntat que l'Església surti d'ella mateixa i porti a tots l'evangelí de la misericòrdia (la propera celebració del nou Any Sant serà motiu d'aprofundiment i de vivència d'aquesta actitud pastoral).

La reforma litúrgica en certa manera ja acabada en la seva forma, s'ha de completar en una interiorització de la celebració litúrgica. Hem donat importància a la participació activa i externa, però també cal cultivar la participació interna, contemplativa i mistagògica de la litúrgia. Ella mateixa és el lloc privilegiat de la catequesi del poble de Déu (cf. CEC 1074). Descobrim així que la catequesi i la iniciació a la litúrgia és decisiva per a la vida eclesial. La litúrgia cristiana cerca l'equilibri no sols entre la *lex credendi* i la *lex orandi*, sinó amb la *lex vivendi*.

Celebrem el que vivim i vivim el que celebrem. Només així la litúrgia cristiana és viva i realment participada. Les nostres celebracions han d'expressar la plenitud de la vida cristiana i porten sempre, necessàriament, al testimoni de la fe i al testimoni de la caritat, com a expressió de la comunió amb Crist.

Hem proclamat en l'Evangeli que Jesucrist és el port de salvació. És Jesucrist mateix qui ens acompanya amb la seva presència asserenant-nos enmig de les tempestes. Ens acompanya també, com va dir en el seu memorable pelegrinatge sant Joan Pau II, «la mirada serena de la Senyora», en un «ambient [que] invita irresistiblement a la pregària». Per això, fem eucaristia, expressem agraïment, amb les mateixes paraules d'aquell Sant Pare: «Us donem gràcies, Senyor, pel goig que ens heu procurat de posar els nostres peus aquí, en el santuari consagrat a la Mare, on ens hem sentit confortats amb impuls renovat per al nostre itinerari futur.»

Posem sota la intercessió de la Mare de Déu de Montserrat els fruits d'aquest Congrés litúrgic, posem-hi el present i el futur de les nostres Esglésies diocesanes. Maria és sempre present enmig de l'Església esperant el do de la Pentecosta. Tinguem la certesa que només podem donar fruit en la mesura que estem units a Crist, i la unió en Crist es realitza en plenitud quan celebrem l'Eucaristia. Fem-ho ara amb tot el cor, unint-nos sacramentalment a la seva ofrena al Pare celebrant el seu memorial, en l'acció de gràcies i en la invocació de l'Esperit Sant. Amén.

HOMILIA

de 26 d'abril de 2015, tinguda a Sant Martí de Maldà, en la XLIV Jornada nacional del Moviment de Cristians de pobles i comarques

Benvolgut Mn. Manel Borges, rector. Preveres concelebrants. Josep Manel, diaca. Jaume Dantí, president del Moviment de Cristians de Pobles i Comarques de Catalunya. Germans i germanes en el Senyor

Quina alegria poder celebrar l'eucaristia per a vosaltres en aquest diumenge de Pasqua. Us heu reunit sota el lema «Viure i comunicar la joia de l'Evangeli». Celebrem el moment central de la Jornada. La conferència de la germana Maria Victòria Molins, Viqui, com sempre que parla, ha estat motivadora, esperançada i també interpellant. Li donem les gràcies.

Perquè, què ens proposa el Moviment de Cristians de Pobles i Comarques de Catalunya?

1. Que la fe cristiana impregni les vostres vides i n'illumini els fets i les situacions, ajudant-vos a convertir les actituds del cor per donar resposta evangèlica en el lloc i en el moment històric que vivim.

2. Que us ajudeu i us doneu suport mútuament en els compromisos que prengueu i en les diferents situacions i dificultats de la vida quotidiana.

3. Que, com a Església que sou, el testimoniatge i les actuacions que porteu a terme en els vostres pobles mostrin un rostre de Crist acollidor de les necessitats i de les realitats humanes.

4. Que ofereu i inicieu en el camí de la vostra experiència altres cristians i cristianes, així com aquelles persones que encara no hagin descobert el sentit del missatge de Jesús.

5. Que, arrelats en el vostre medi, collaboreu amb totes les persones de bona voluntat per humanitzar la vida del nostres pobles.

És a dir, vosaltres sou un moviment que us ajuda a créixer en la consciència que voleu humanitzar el món, i amb una dimensió parroquial i diocesana plena. Cadascun de vosaltres treballa en la seva realitat diària, i com a moviment us reu-niu i compartiu les vostres experiències i les vostres il·lusions. Podem dir que avui amplieu el cercle. Com els deixebles d'Emmaús, reviuem el que us ha passat pel camí: com heu reconegut el Senyor o heu esdevingut presència seva fent costat de tot cor, des de la vostra fe i esperança, als qui fan camí amb vosaltres.

Estem en el IV Diumenge de Pasqua, el diumenge del Bon Pastor, dia en què l'Església celebra la Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions i la Jornada de les Vocacions Nadiues.

Pregar per les vocacions. Tots hem de tenir una consciència cada dia més viva de la missió del sacerdot en l'Església i en el món, en la vida de cada un de nosaltres, com una necessitat imperiosa que no fa fressa, però que és urgent. A Lourdes, a prop de la Cova, un brancardier francès deia a un mossèn: «Cal pregar perquè hi hagi capellans de “cabell negre”!» Que molts joves sentin la crida divina i que hi donin una resposta immediata i generosa. També preguem molt especialment per les vocacions a la vida consagrada i a la vida familiar.

Estem en el IV Diumenge de Pasqua, el diumenge del Bon Pastor, i hem llegit l'Evangeli del Bon Pastor. Tot aquest diumenge gira entorn del Bon Pastor que dona la vida per les ovelles.

- Diu el Senyor: «Us donaré pastors segons el meu cor, i us pasturaran amb la ciència i la doctrina.»

- Només Jesucrist és el Bon Pastor, que es va lliurar per nosaltres en holo-caust (cf. Jn 10,13) rescatant-nos i salvant-nos. És evident que el títol de pastor convé al Crist, ja que de la mateixa manera que un pastor mena el ramat a la pas-

tura, també el Crist restaura els fidels amb un nodriment espiritual: el cos propi i la sang pròpia.

- Tot va començar amb l'Encarnació, i Jesús ho va acomplir al llarg de la seva vida, portant-ho a terme amb la seva mort redemptora i la seva resurrecció.

- Després de ressuscitat, va confiar aquest pasturatge a Pere, als Apòstols i a l'Església fins a la fi dels temps. Els pastors que representen l'Església són: el romà Pontífex, els bisbes en comunió amb la Seu Apostòlica, els sacerdots, i d'alguna manera tots els cristians.

- A través d'aquests pastors, Crist dóna la seva Paraula, reparteix la seva gràcia en els sagraments i condueix el ramat cap al Regne: Ell mateix es lliura com a aliment en el sagrament de l'eucaristia, imparteix la paraula de Déu i el seu magisteri, i guia amb sollicitud el seu poble.

- Jesús ha procurat per a la seva Església pastors d'acord amb el seu cor, és a dir, homes que, actuant en nom seu pel sagrament de l'orde, lliurin la vida per les seves ovelles, amb caritat pastoral, amb esperit de servei humil, amb clemència, paciència i fortalesa. Sant Agustí parlava sovint d'aquesta responsabilitat feixuga del pastor: «Aquest honor de pastor em té preocupat [...], però allà on m'atterra el fet que sóc per a vosaltres, em consola el fet que estic entre vosaltres [...]. Sóc bisbe per a vosaltres, sóc cristià amb vosaltres.»

El Papa, bisbe de Roma i successor de sant Pere, «és el principi perpetu i el fonament visible de la unitat, tant dels bisbes com de la multitud dels fidels». «Car el Romà Pontífex, en virtut del seu càrrec, això és, de vicari del Crist i de pastor de tota l'Església, té sobre aquesta una potestat plena, suprema i universal, que pot exercir sempre lliurement.»

Els bisbes són els successors dels Apòstols per institució divina, i mitjançant l'Esperit Sant que els ha estat conferit en la consagració episcopal, són constituïts pastors de l'Església, amb la tasca d'ensenyar, santificar i guiar, en comunió jeràrquica amb el successor de Pere i amb els altres membres del col·legi episcopal.

No oblidem que a més del Papa, els bisbes i els preveres, tots els cristians som també bons pastors dels altres. Cadascun de vosaltres, cristians, treballeu fent costat als pastors, reseu per ells, els estimeu i els obeïu. També sou pastors per als germans, enriquint-los amb la gràcia i la doctrina que heu rebut, compartint preocupacions i alegries, ajudant tothom de tot cor. Us desviviu per tots aquells que us envolten en el món familiar, social i professional fins donar la vida per tots amb el mateix esperit de Crist, que va venir «no a ser servit sinó a servir» (Mt 20,28).

Dono les gràcies a tots els qui heu vingut a aquesta bonica Jornada i manifesto un agraïment particular als qui heu organitzat la Jornada. Que la Mare de Déu del Tallat us ho pagui.

Escrits setmanals “Als quatre vents”

549. UNA FESTA DE TOTS

5 d'abril de 2015

La Pasqua de Resurrecció, principal festa cristiana, ens convida a celebrar la veritat més consoladora que existeix: la mort no té la darrera paraula. Creuant la seva porta, entrem a la vida eterna, incomparablement millor que l'actual. Amb la seva resurrecció, Jesucrist és primícia de la nova vida que ens espera, quan Déu disposi, en el seu amor infinit.

Al voltant d'aquesta data he recordat ja alguna vegada aquell text tan bell que va escriure Joseph Ratzinger, molt abans de ser Papa. Evocava en ell el seu naixement un Dissabte Sant, en un petit poble d'un centenar de cases, Markt, al costat del riu Eno, a la riba del qual va néixer, per contrast, un personatge funest: Adolf Hitler.

Aquell dia en què se celebra la vetlla pasqual, tot i ser un 16 d'abril (de 1927), havia nevat bastant, de manera que els seus germans no van poder acudir al seu bateig, que va ser el mateix dia del seu naixement. Així ho van explicar els seus pares al futur Benet XVI, el qual va escriure: «Em fa una gran alegria haver nascut la vigília del Diumenge de Glòria [...]. Em sembla que simbolitza la meua pròpia història, la meua situació actual, estar a les portes de la glòria sense haver-hi entrat encara.»

Passats els anys, la reflexió del teòleg troba encara més sentit. En el seu retir actiu, el Papa que va precedir Francesc sembla trobar-se més que mai a l'espera d'aquesta abraçada definitiva amb Crist.

Però aquesta és també la nostra situació, que lluny de ser angoixant és font d'esperança per als qui creuen. La fe ens porta a celebrar l'alegria de la Pasqua, que es manifesta en la litúrgia amb paraules com les del Salm 117, que es resa en aquest dia: «Aquest és el dia en què ha obrat el Senyor: alegrem-nos i celebrem-lo.»

Com un ressò d'aquesta alegria, en les famílies i en els pobles se celebren múltiples manifestacions tradicionals, algunes tan pròpies nostres com menjar

la mona o els cants populars de les Caramelles, que acaben quan un dels participants eleva una cistella perquè els qui treuen el cap a balcons i finestres puguin fer un donatiu.

És un fet que no està mancat de simbolisme: tots hi participen, els qui canten i els qui miren. Us convido a posar en el cistell pasqual el millor que tenim: l'alegria de la nostra fe, perquè pugui beneficiar d'altres persones.

550. EL MISSATGE DE SANTA FAUSTINA KOWALSKA

12 d'abril de 2015

Santa Maria Faustina Kowalska va ser una monja polonesa que va morir l'any 1938, als 33 anys, declarada santa pel papa Joan Pau II l'any 2000. En el seu diari revela moltes emocions sobrenaturals que va rebre, però n'hi ha una que les resumeix totes: «Tu seràs la secretària de la meua misericòrdia.»

Va lliurar la seva vida religiosa a proclamar el cor amorós de Crist, i, d'acord amb el seu desig, el segon diumenge de Pasqua l'Església celebra el diumenge de la Divina Misericòrdia.

La Santa polonesa explica que certa nit una germana del convent li va confiar els seus patiments espirituals per confessions mal fetes i pel dubte de si Déu la perdonaria. Quan ella es disposava a donar-li una resposta, el Senyor li va comunicar: «Digues-li que la seva desconfiança fereix més el meu cor que els pecats que va cometre.»

La lectura del seu Diari ens porta a considerar la humilitat amb què es va posar en mans de Déu, amb qui mantenia un diàleg interior veritable. Però també ens mostra que la santedat no separa la persona del món que l'envolta.

El seu testimoni de la relació que va mantenir amb els seus pares i parents, també és allisonador. Recorda, per exemple, uns dies que va passar a casa per veure la seva mare moribunda. Tots es van alegrar molt de veure-la, després d'uns anys al convent, i explica que a vegades van ser fins a vint-i-cinc els qui es van reunir. No li deixaven temps per a les seves pregàries. A la nit se'n va anar al jardí, buscant una mica de soledat, però els seus nou germans i germanes se li van afegir per estar amb ella.

El seu relat continua explicant l'ocurrència que va tenir: «Vaig demanar als germans que cantessin per a mi, perquè tenien veus boniques i un tocava el violí i un altre la mandolina, i així en aquest temps vaig poder dedicar-me a l'oració interior sense evitar la seva companyia.»

M'ha semblat una bonica anècdota que sens dubte comprendran en tota la seva profunditat les persones de vida consagrada. La relació amb Déu no ens aparta dels altres, sinó que fa la relació més grata amb la família i les amistats, perquè la pregària ens porta a tractar d'imitar el Senyor que, en el seu amor, no va venir a condemnar sinó a salvar-nos, i és font de misericòrdia. Que en aquest dia demanem aquest do diví per a nosaltres i per a tothom.

551. COMPRENSIÓ AMB TOTHOM

19 d'abril de 2015

Una de les actituds que fan la vida més agradable és la comprensió, entesa no com a desqualificació dels altres sense atendre les seves raons o sense examinar la causa dels seus comportaments. La manera de ser comprensius és ficar-se dins la pell de l'altre i preguntar-se què hauria fet jo en el seu lloc?

El judici dels comportaments mereixeria, en paraules de fra Luis de Granada, tenir tres cors: envers Déu, un cor de fills; envers els homes, un cor de mare, i per a nosaltres mateixos, un cor de jutge.

Amb quina facilitat jutgem els altres i els veiem els defectes! En canvi, ens costa examinar i veure els nostres. És allò de la palla en l'ull de l'altre i la biga en el nostre, segons l'ensenyament de Jesucrist.

En primer lloc hem de pensar que qui treballa és qui s'equivoca. Això per començar. No podem exigir que tothom ho faci tot bé i sempre, perquè nosaltres també cometem errors, sobretot si assumim responsabilitats. En el món del futbol es diu que només fallen penals els qui els llancen.

Després cal pensar que unes persones tenen més habilitats que unes altres, però això no ha de ser motiu de desqualificació. A un li costarà parlar en públic; a un altre, aparcar el cotxe al primer intent; a un altre entendre's amb la informàtica... Per sort no tots som iguals, i en general som un terme mitjà en les accions habituals que fem al cap del dia.

Finalment, cal ser comprensiu amb qui és diferent, que no per això és pitjor. Per a un cristià tots som fills de Déu, des del monjo fins a l'ateu. No hi ha races inferiors, com alguns europeus creien en un altre temps, ni persones que mereixin el nostre menyspreu com a éssers humans. El «bonisme», com a defecte, no consisteix a ser comprensiu amb tots, sinó a ser-ho amb totes les ideologies i les accions.

La comprensió, per a un cristià, és més que un mer exercici de tolerància: és un acte de caritat ben entesa. Quan sembla que alguna persona no mereix comprensió, ¿us sembla que no mereixerà almenys una compassió com la que té Jesucrist amb tots? El Senyor ens diu: «Sigueu misericordiosos com el vostre Pare és misericordiós» (Lc 6,36).

Potser la persona a qui ens atrevim a jutjar no ha tingut la formació o les oportunitats que tenim nosaltres, que, malgrat això, demanem: «Senyor no portis compte dels nostres delictes, no ens tractis com mereixen els nostres pecats.»

552. QUE BO CAMINAR AMB TU!

26 d'abril de 2015

Una llegenda africana explica que un granger va trobar una cria d'àguila. La va portar a la seva granja i la va posar entre les gallines, on va créixer i es comportava com elles, picotejant blat de moro i saltant. Un dia el bon home va pensar que una àguila estava destinada a vols més alts i va decidir posar-la en llibertat, però l'au no es movia. Per fi la va portar al cim d'una muntanya i allà la va empenyer, i llavors sí que va volar, va assolir gran altura i es va perdre per l'horitzó mentre les seves ales brillaven al sol.

Em sembla una narració bonica aplicable al que podria ser la vocació, tema que proposo tractar en aquesta Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions. Sí, hem de pregar per elles i col·laborar perquè cap no es frustri per falta de mitjans.

Sorgiran les vocacions, arreu del món, en el si de les famílies generoses, si s'educa els fills en la importància de no conformar-se a volar curt, com feia aquella àguila, sinó a volar alt, buscant el sol de l'amor a Déu que dóna calor al nostre cor i a tots els qui tenim al voltant.

El lema de la Jornada que l'Església celebra cada quart diumenge de Pasqua, i que aquest any coincideix amb la Jornada de les Vocacions Natives, és «Que bo caminar amb tu!». És una al·lusió a l'alegria i pau interior que arriba amb el lliurament, i a la idea que la vocació no es consumeix en si mateixa, sinó que és per als altres. Caminar amb altres, mostrar en les nostres accions i solidaritat el rostre amable de Déu.

La joventut és un període de l'existència en el qual val la pena proposar-se metes altes. Actualment hi ha la tendència a pensar que no cal assumir compromisos definitius; molta gent actua com si la vida fos una successió de contractes temporals. Defugen comprometre's fins i tot en el matrimoni, per a tota la vida, o

tenen por de lliurar-se a Déu com a sacerdots o religiosos per si després no fossin prou feliços.

El compromís i la fidelitat són, en canvi —i tenim moltes experiències de la gent gran—, el millor que a un home o a una dona els ha passat. Si confiem els nostres plans a Déu, evitarem el fracàs que moltes vegades procedeix del càlcul egoista. La nostra alegria està assegurada si confiem les nostres vides a Déu, i amb ella, la de moltes persones del nostre voltant.

Abril : Activitats pastorals de l'Arquebisbe

Dimecres 1 (Dimecres Sant)

- A l'església parroquial de Sant Joan Baptista de Tarragona, presideix el rosari de dolor i la posterior processó del Dolor, organitzats per la Germandat de Nostre Pare Jesús de la Passió.

Dijous 2 (Dijous Sant)

- A la Catedral, celebra l'eucaristia de la Cena del Senyor.
- A mitjanit, participa en els primers trams del via crucis fins al santuari de Loreto, organitzat per la Germandat del Sant Ecce Homo.

Divendres 3 (Divendres Sant)

- A la Catedral, fa el sermó anomenat popularment de la Bufetada, i després participa en el via crucis pels carrers de la Part Alta de Tarragona.
- A Valls, participa en el via crucis que transcorre pels carrers de la ciutat des de l'església parroquial de la Mare de Déu del Lledó fins a l'església parroquial de Sant Joan Baptista.
- A la Catedral, presideix l'acció litúrgica de la passió i mort del Senyor.
- A Reus, participa en la processó de tornada del Sant Crist de la Sang i en l'acte de les Tres gràcies.
- Al vespre, presideix la Processó del Sant Enterrament de Tarragona.

Dissabte 4 (Dissabte Sant)

- Al matí, a la Catedral, amb el Capítol, presideix la celebració de l'ofici de lectura i laudes.
- A la Catedral, amb el Capítol, presideix les vespres solemnes. A continuació, participa en el rès de la Corona de Dolors que organitza la Confraria de la Mare de Déu de la Soledat, i posteriorment acompanya la processó de retorn de la Mare de Déu a la seva església.
- A la Catedral, presideix la solemne vetlla pasqual.

Diumenge 5 (Pasqua de Resurrecció)

- A la Catedral, presideix la missa pontifical de Pasqua.

Dilluns 6

- Al matí, a la capella del palau arquebisbal, presideix l'eucaristia durant la qual el seminarista Borja Martín és admès a ordes.
- A continuació, des de l'aeroport del Prat, viatja a Terra Santa.

De dimarts 7 fins a diumenge 12

- A la Domus Galileæ, a la Muntanya de les Benaurances, participa en una convivència amb altres bisbes de tot el món, organitzada pels iniciadors del Camí Neocatecumenal: Kiko Argüello, Carmen Fernández i el P. Mario Pezzi.

Dilluns 13

- A la sala de graus de la Facultat de Lletres de la Universitat Rovira i Virgili, participa en l'acte inaugural del congrés «Església i Franquisme».

Dimarts 14

- Al palau arquebisbal, presideix la reunió n. 323 del Consell Episcopal.
- A l'església de Sant Antoni de Pàdua de Tarragona, administra el sagrament de la reconciliació.

Dimecres 15

- Al santuari de la Mare de Déu de Misericòrdia de Reus, presideix l'eucaristia commemorativa del 50è aniversari de la Legió de Maria a Reus.

Dijous 16

- A Barcelona, participa en els actes de la primera jornada del IV Congrés Litúrgic de Montserrat.

Divendres 17

- Al matí, al Col·legi Sant Pau de Reus, presideix la reunió del Patronat de la Fundació Sant Fructuós.
- A la tarda, visita malalts.

Dissabte 18

- A Montserrat, participa en els actes de la tercera jornada del Congrés Litúrgic de Montserrat.
- A l'església parroquial de Sant Francesc d'Assís de Reus, administra el sagrament de la confirmació.

- Al vespre, a l'església parroquial de Sant Pere i Sant Pau de Tarragona, celebra l'eucaristia durant la qual institueix acòlit el seminarista Víctor Mosquera.

Diumenge 19

- Al matí, a Figuerola del Camp, participa en els actes de la Trobada de Cristians de l'arxiprestat de l'Alt Camp.
- A la tarda, a Riudoms, participa en la Jornada Diocesana de la Família Cristiana.

De dilluns 20 a divendres 24

- Participa en la CV assemblea plenària de la CEE.

Dissabte 25

- A la sala d'actes de l'Hospital de Santa Tecla de Tarragona, participa en la jornada de formació organitzada per la Delegació diocesana de pastoral de la salut.
- A l'església parroquial de Sant Esteve de Vila-seca, administra el sagrament de la confirmació.

Diumenge 26

- A Sant Martí de Maldà, participa en els actes de la 44a Jornada Nacional del Moviment de Cristians de Pobles i Comarques de Catalunya (MCPCC).

Dimarts 28

- Al palau arquebisbal, presideix la reunió n. 31 del Consell del Presbiteri.
- A l'església de Sant Antoni de Pàdua de Tarragona, administra el sagrament de la reconciliació.
- A la sala d'actes del Museu d'Art Modern de Tarragona, participa en la presentació del llibre Aportacions Catalanes Universals, en el qual va participar amb un article.

Dimecres 29

- Al claustre de Sant Pau del Seminari, presideix l'acte de presentació del projecte ESit (Estudis Superiors Internacional Tarraconense), promogut per la Fundació Sant Fructuós, l'Escola Joan XXIII de Bonavista, el Col·legi Sant Pau de Tarragona i el Centre Tarraconense El Seminari.
- A la tarda, a Barcelona, presideix la reunió mensual del SIERC.
- Al vespre, celebra l'eucaristia al Seminari Major Interdiocesà i sopa amb els seminaristes i amb l'equip rector.

Dijous 30

- A la capella del Santíssim de la Catedral, presideix l'acte de presentació a Tarragona del projecte Catalonia Sacra, creat pel SICPAS de la CET per tal de promocionar el patrimoni artístic i arquitectònic de l'Església a Catalunya.

Secretaria general i Cancelleria

DECRET

de 14 d'abril de 2015 pel qual s'aprova el Reglament intern esmenat de la Residència Sacerdotal Sant Fructuós de Tarragona

Havent revisat el Reglament de règim intern de la Residència Sacerdotal Sant Fructuós de Tarragona, pel fet que algunes qüestions de funcionament han canviat en els darrers anys,

Havent consultat el Director i l'Administrador de la susdita Residència Sacerdotal, els quals, per la seva part, van demanar el parer dels residents,

Havent-se incorporat els suggeriments rebuts,

PEL PRESENT DECRET aprovo el Reglament de règim intern de la Residència Sacerdotal Sant Fructuós de Tarragona esmenat, pel qual es regirà el funcionament d'aquesta institució a partir de la data de signatura d'aquest document.

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Ho decreta i signa l'Excm. i Rvdm. Sr. Arquebisbe de Tarragona.

Davant meu,

Rosalia Gras Minguella

Secretària general i cancellera

CONVOCATÒRIA

de 9 d'abril de 2015 de la 31a Reunió del Consell del Presbiteri

Benvolgut,

El Sr. Arquebisbe, Dr. Jaume Pujol Balcells, convoca el Consell del Presbiteri per al proper dimarts, 28 d'abril, a 2/4 d'11 del matí, a la sala gran del palau arquebisbal.

ORDRE DEL DIA

10:30 Pregària i salutació del Sr. Arquebisbe.

10:40 Lectura i aprovació de la darrera acta del Consell de Presbiteri.

10:45 Presentació del tercer dels cinc reptes pastorals que el clergat, reunit per grups arxiprestals en la jornada de formació permanent del mes de setembre, van considerar que tenim plantejats, i constatacions: El repte d'un laïcat format, implicat i responsable.

A càrrec de Mn. Jordi Vila Borràs

11:10 Treball a fer per grups:

— VALORACIÓ DE LES PROPOSTES CONCRETES PRESENTADES

— ALTRES ACTUACIONS POSITIVES QUE JA S'ESTAN FENT O ES PODEN ADOPTAR PER A ENCARAR AQUEST REPTE PASTORAL

— PRIORITATS EN L'APLICACIÓ DE LES PROPOSTES

12:30 Descans.

13:00 Posada en comú dels grups.

13:30 Precs i preguntes. Informacions.

14:00 Dinar a la Residència Sacerdotal.

Moderador: Mn. Jaume Gené Nolla

Mn. Ignasi Cabré Mas

Secretari

Francesc, Papa

MISSATGE “URBI ET ORBI”

de 5 d'abril de 2015, del diumenge de Pasqua de Resurrecció

Benvolguts germans i germanes, Bona Pasqua! Jesucrist ha ressuscitat! L'amor ha derrotat l'odi, la vida ha vençut la mort, la llum ha esvaït la foscor.

Jesucrist, per amor a nosaltres, es va despullar de la seva glòria divina; es va buidar a si mateix, va assumir la forma de servent i es va humiliar fins a la mort, i mort de creu. Per això Déu l'ha exaltat i l'ha fet senyor de l'univers. Jesús és el Senyor.

Amb la seva mort i resurrecció, Jesús ens mostra a tots el camí de la vida i de la felicitat; aquest camí és la humilitat, que comporta la humiliació. Aquest és el camí que condueix a la glòria. Només qui s'humilia pot anar cap als «béns d'allà dalt», a Déu (cf. Col 3,1-4). L'orgullós mira «de dalt a baix», l'humil, «de baix a dalt».

El matí de Pasqua, Pere i Joan, avisats per les dones, van córrer al sepulcre i el van trobar obert i buit. Llavors s'hi van acostar i es van «inclinat» per entrar a la tomba. Per a entrar en el misteri cal «inclinat-se», abaixar-se. Només qui s'abaixa comprèn la glorificació de Jesús i pot seguir-lo en el seu camí.

El món proposa imposar-se tant sí com no, competir, fer-se valer... Però els cristians, per la gràcia de Crist mort i ressuscitat, són els brots d'una altra humanitat, en la qual intentem viure al servei dels altres, no ser altius, sinó estar disponibles i ser respectuosos.

Això no és debilitat, sinó força autèntica. Qui porta en ell el poder de Déu, del seu amor i de la seva justícia, no li cal utilitzar la violència, sinó que parla i actua amb la força de la veritat, de la bellesa i de l'amor.

Implorem avui al Senyor ressuscitat la gràcia de no cedir a l'orgull que fomenta la violència i les guerres, sinó que tinguem el valor humil del perdó i de la pau. Demanem a Jesús victoriós que alleugi el sofriment de tants germans nostres perseguits a causa del seu nom, així com de tots els qui pateixen injustament les conseqüències dels conflictes i les violències que s'estan produint, i que són tan-tes.

Preguem sobretot per l'estimada Síria a l'Iraq, perquè cessi el fragor de les armes i es restableixi una bona convivència entre els diferents grups que conformen aquests països estimats. Que la comunitat internacional no resti inerta davant la tragèdia humanitària immensa que hi ha en aquests països i el drama de tants refugiats.

Implorem la pau per a tots els habitats de Terra Santa. Que creixi entre israelians i palestins la cultura de l'encontre i es reprengui el procés de pau per a posar fi a anys de sofriments i divisions.

Demanem la pau per a Líbia, perquè s'acabi l'absurd vessament de sang pel qual està passant, així com qualsevol violència bàrbara, i perquè tots aquells que es preocupen pel destí del país s'esforcin per afavorir la reconciliació i per edificar una societat fraternal que respecti la dignitat de la persona. I esperem que també al Iemen prevalgui una voluntat comuna de pacificació, pel bé de tota la població.

Al mateix temps, encomanem amb esperança al Senyor, que és tan misericordiós, l'acord aconseguit fa uns dies a Lausana, per tal que sigui un pas definitiu vers un món més segur i fraternal.

Supliquem al Senyor ressuscitat el do de la pau a Nigèria, al Sudan del Sud i a diverses regions del Sudan i de la República Democràtica del Congo. Que totes les persones de bona voluntat elevin una oració incessant per aquells que van perdre la vida assassinats dijous passat a la Universitat de Garissa, a Kènia, pels qui han estat segrestats, els qui han hagut d'abandonar les seves llars i els seus éssers estimats.

Que la resurrecció del Senyor faci arribar la llum a l'estimada Ucraïna, especialment als qui han sofert la violència del conflicte dels darrers mesos. Que el país trobi la pau i l'esperança gràcies al compromís de totes les parts implicades.

Demanem pau i llibertat per a tants homes i dones sotmesos a noves i antigues formes d'esclavatge per part de persones i organitzacions criminals. Pau i llibertat per a les víctimes dels traficants de droga, moltes vegades aliats amb els poders que haurien de defensar la pau i l'harmonia en la família humana. I implorem la pau per a aquest món sotmès als traficants d'armes, que s'enriqueixen amb la sang d'homes i dones.

I que als marginats, els presos, els pobres i els emigrants, tant sovint rebutjats, maltractats i menyspreats; als malalts i als qui sofreixen; als nens, especialment aquells sotmesos a la violència; a tots els qui avui estan de dol; i a tots els homes i dones de bona voluntat, arribi la veu consoladora i guaridora del Senyor Jesús:

«Pau a vosaltres» (Lc 24,36). «No temeu, he ressuscitat i sempre estaré amb vosaltres» (cf. Missal Romà, Antífona d'entrada del dia de Pasqua).

BUTLLA « MISERICORDIÆ VULTUS »

convocant el Jubileu extraordinari de la Misericòrdia 2015-2016

FRANCESC, BISBE DE ROMA, SERVENT DELS SERVENTS DE DÉU, A TOTS ELS QUE LLEGEIXIN AQUESTA CARTA GRÀCIA, MISERICÒRDIA I PAU

1. Jesucrist és el rostre de la misericòrdia del Pare. El misteri de la fe cristiana sembla trobar la seva síntesi en aquesta paraula. Ella s'ha tornat viva, visible i ha assolit el seu cim en Jesús de Natzaret. El Pare, «ric en misericòrdia» (Ef 2,4), després d'haver revelat el seu nom a Moisès com a «Déu compassiu i benigne, lent per al càstig, fidel en l'amor» (Ex 34,6) no ha cessat de donar a conèixer de diverses maneres i en tants moments de la història la seva naturalesa divina. En la «plenitud del temps» (Ga 4,4), quan tot estava disposat segons el seu pla de salvació, Ell envià el seu Fill nascut de la Verge Maria per a revelar-nos de manera definitiva el seu amor. Qui l'ha vist a Ell, ha vist el Pare (cf. Jn 14,9). Jesús de Natzaret amb la seva paraula, amb els seus gestos i amb tota la seva persona¹ revela la misericòrdia de Déu.

2. Sempre tenim necessitat de contemplar el misteri de la misericòrdia. És font d'alegria, de serenitat i de pau. És condició per a la nostra salvació. Misericòrdia: és la paraula que revela el misteri de la Santíssima Trinitat. Misericòrdia: és l'acte últim i suprem amb el qual Déu ve al nostre encontre. Misericòrdia: és la llei fonamental que habita en el cor de cada persona quan mira amb ulls sincers el germà que troba en el camí de la vida. Misericòrdia: és la via que uneix Déu i l'home, perquè obre el cor a l'esperança de ser estimats malgrat el límit del nostre pecat.

3. Hi ha moments en els quals d'una manera molt més intensa estem cridats a tenir la mirada fixa en la misericòrdia per poder ser també nosaltres mateixos signe eficaç de l'obrar del Pare.

És per això que he anunciat un Jubileu Extraordinari de la Misericòrdia com a temps propici per a l'Església, perquè faci més fort i eficaç el testimoni dels creients.

L'Any Sant s'obrirà el 8 de desembre de 2015, solemnitat de la Immaculada Concepció. Aquesta festa litúrgica indica la manera d'obrar de Déu des de les albors de la nostra història. Després del pecat d'Adam i Eva, Déu no va voler deixar la humanitat en solitud i a mercè del mal. Per això va pensar i va voler Maria santa i immaculada en l'amor (cf. Ef 1,4), perquè fos la Mare del Redemptor de l'home. Davant la gravetat del pecat, Déu respon amb la plenitud del perdó. La misericòrdia sempre serà més gran que qual-

1 Cf. Conc. Ecum. Vat. II, Const. Dogm. Dei Verbum, 4.

sevol pecat i ningú no podrà posar un límit a l'amor de Déu que perdona. A la festa de la Immaculada Concepció tindrà l'alegria d'obrir la Porta Santa. En aquesta ocasió serà una Porta de la Misericòrdia, a través de la qual qualsevol que hi entri podrà experimentar l'amor de Déu que consola, que perdona i ofereix esperança.

El diumenge següent, III d'Advent, s'obrirà la Porta Santa a la Catedral de Roma, la Basílica de Sant Joan del Laterà. Successivament s'obrirà la Porta Santa en les altres Basíliques Papals. Per al mateix diumenge estableixo que a cada Església particular, a la Catedral que és l'Església Mare per a tots els fidels, o a la Catedral o en una església de significat especial s'obri per tot l'Any Sant una idèntica Porta de la Misericòrdia. A judici de l'Ordinari, ella podrà ser oberta també en els Santuaris, meta de tants pelegrins que en aquests llocs sants amb freqüència són tocats en el cor per la gràcia i troben el camí de la conversió. Cada Església particular, aleshores, estarà directament compromesa a viure aquest Any Sant com un moment extraordinari de gràcia i de renovació espiritual. El Jubileu, per tant, serà celebrat a Roma així com a les Esglésies particulars com a signe visible de la comunió de tota l'Església.

4. He escollit la data del 8 de desembre pel seu gran significat en la història recent de l'Església. En efecte, obriré la Porta Santa en el cinquantesim aniversari de la conclusió del Concili Ecumènic Vaticà II. L'Església sent la necessitat de mantenir viu aquest esdeveniment. Per a ella iniciava un nou període de la seva història. Els Pares reunits en el Concili havien percebut intensament, com un veritable buf de l'Esperit, l'exigència de parlar de Déu als homes del seu temps en un mode més comprensible. Esfondrades les muralles que per molt temps havien reclòs l'Església en una ciutatella privilegiada, havia arribat el temps d'anunciar l'Evangelí d'una manera nova. Una nova etapa en l'evangelització de sempre. Un nou compromís per a tots els cristians de testimoniar amb major entusiasme i convicció la pròpia fe. L'Església sentia la responsabilitat de ser en el món signe viu de l'amor del Pare.

Tornen a la ment les paraules carregades de significat que sant Joan XXIII pronuncia en l'obertura del Concili per indicar el camí a seguir: «En el nostre temps, l'Esposa de Crist prefereix usar el remei de la misericòrdia que no pas empunyar les armes de la severitat... L'Església Catòlica, en elevar per mitjà d'aquest Concili Ecumènic la torxa de la veritat catòlica, vol mostrar-se mare amorosíssima de tots, benigna, pacient, plena de misericòrdia i de bondat pels fills que n'estan separats»². En el mateix horitzó es col·locava també el beat Pau VI el qual, en la Conclusió del Concili, s'expressava d'aquesta manera: «Volem més aviat notar com la religió del nostre Concili ha estat principalment la caritat... L'antiga història del samarità ha estat la pauta de l'espiritualitat del Concili... Un corrent d'afecte i admiració s'ha desbordat del Concili sobre el món humà modern. Han estat reprovats errors, sí, perquè aquesta és l'exigència, tant de la caritat com de la veritat, però envers les persones, no hi ha hagut res més que invitació, respecte i amor. En lloc de diagnòstics depriments, remeis encoratjadors; en lloc de presagis funestos, missatges de confiança han partit del Concili cap al món contemporani: els seus valors no només han

2 Discurs d'obertura del Conc. Ecum. Vat. II, Gaudet Mater Ecclesia, 11 d'octubre de 1962, 2-3.

estat respectats sinó que també han estat honrats, sostinguts els seus esforços, les seves aspiracions, purificades i beneïdes... Una altra cosa hem de destacar encara: tota aquesta riquesa doctrinal no mira més que una cosa: servir l'home. Es tracta de tot l'home, qual-sevol que sigui la seva condició, la seva misèria, les seves necessitats»³.

Amb aquests sentiments d'agraïment per tot el que l'Església ha rebut i de responsabilitat per la tasca que ens espera, travessarem la Porta Santa, en la plena confiança de saber-nos acompanyats per la força del Senyor Ressuscitat que continua sostenint la nostra peregrinació. Que l'Esperit Sant que condueix els passos dels creients perquè cooperin en l'obra de salvació realitzada per Crist, sigui guia i suport del Poble de Déu per ajudar-lo a contemplar el rostre de la misericòrdia⁴.

5. L'Any jubilar es conclourà en la solemnitat litúrgica de Jesucrist Rei de l'Univers, el 20 de novembre de 2016. En aquest dia, tancant la Porta Santa, tindrem abans de res sentiments de gratitud i de reconeixement cap a la Santíssima Trinitat per haver-nos concedit un temps extraordinari de gràcia. Encomanarem la vida de l'Església, la humanitat sencera i l'immens cosmos a la Senyoria de Crist, esperant que difongui la seva misericòrdia com la rosada del matí per a una fecunda història, encara per construir amb el compromís de tots en el pròxim futur. Com desitjo que els anys per venir estiguin impregnats de misericòrdia per poder anar a l'encontre de cada persona portant la bondat i la tendresa de Déu! Que a tots, creients i llunyans, pugui arribar el bàlsam de la misericòrdia com a signe del Regne de Déu que està ja present enmig de nosaltres.

6. «És propi de Déu usar misericòrdia i especialment en això es manifesta la seva omnipotència»⁵. Les paraules de sant Tomàs d'Aquino mostren que la misericòrdia divina no és de cap manera un signe de debilitat, sinó més aviat la qualitat de l'omnipotència de Déu. És per això que la litúrgia, en una de les collectes més antigues, convida a pregar dient: «Oh Déu, mai no manifesteu tant la vostra omnipotència com quan perdoneu i us compadiu»⁶. Déu serà sempre per a la humanitat com Aquell que és present, proper, provident, sant i misericordiós. «Pacient i misericordiós» és el binomi que sovint apareix en l'Antic Testament per a descriure la naturalesa de Déu. El seu ser misericordiós es constata concretament en tantes accions de la història de la salvació on la seva bondat preval per sobre del càstig i la destrucció. Els Salms, de manera particular, destaquen aquesta grandesa del procedir diví: «Ell et perdona les culpes i et guareix de tota malaltia; rescata de la mort la teva vida i et corona d'amor entranyable» (103,3-4). D'una manera encara més explícita, un altre Salm testimonia els signes concrets de la seva misericòrdia: «El Senyor allibera els presos, el Senyor dóna la vista als cecs, el Senyor redreça els qui ensopeguen, el Senyor estima els justos; el Senyor guarda els forasters, manté les viudes i els orfes, però capgira els camins dels injustos» (146,7-9). Finalment, heus aquí altres expressions del salmista: «El Senyor guareix els cors desfets, els

3 Allocució en l'última sessió pública, 7 de desembre de 1965.

4 Cf. Conc. Ecum. Vat. II. Const. Dogm. Lumen gentium, 16; Const. Past. Gaudium et spes, 15.

5 Sant Tomàs d'Aquino, Summa Theologiae, II-II, q. 30, a. 4.

6 XXXVI diumenge del temps ordinari. Aquesta collecta es troba ja al segle VIII, entre els textos eucològics del Sacramentari Gelasià (1198).

embena les ferides [...]. El Senyor sosté els desvalguts, però abat els injustos fins a terra» (147,3.6). Així doncs, la misericòrdia de Déu no és una idea abstracta, sinó una realitat concreta amb la qual Ell revela el seu amor, que és com el d'un pare o una mare que es commouen en el més profund de les seves entranyes pel propi fill. Val a dir que es tracta realment d'un amor "visceral". Prové des d'allò més íntim com un sentiment profund, natural, fet de tendresa i compassió, d'indulgència i de perdó.

7. "Perdura eternament el seu amor": és la tornada que acompanya cada vers del Salm 136 mentre es narra la història de la revelació de Déu. En raó de la misericòrdia, totes les vicissituds de l'Antic Testament estan carregades d'un profund valor salvífic. La misericòrdia fa de la història de Déu amb el seu poble una història de salvació. Repetir contínuament "Perdura eternament el seu amor", com ho fa el Salm, sembla un intent per trencar el cercle de l'espai i del temps per a introduir-lo tot en el misteri etern de l'amor. És com si es volgués dir que no només en la història, sinó per tota l'eternitat, l'home estarà sempre sota la mirada misericordiosa del Pare. No és casual que el poble d'Israel hagi volgut integrar aquest Salm, el "Gran hallel" com és conegut, en les festes litúrgiques més importants.

Abans de la Passió, Jesús pregà amb aquest Salm de la misericòrdia. Ho testimonia l'evangelista Mateu quan diu que «després d'haver cantat l'himne» (26,30), Jesús amb els seus deixebles sortí cap a la Muntanya de les Oliveres. Mentre instituïa l'Eucaristia, com a memorial perenne d'ell mateix i de la seva Pasqua, va posar simbòlicament aquest acte suprem de la Revelació a la llum de la misericòrdia. En aquest mateix horitzó de la misericòrdia, Jesús va viure la seva passió i mort, conscient del gran misteri de l'amor de Déu que s'hauria de complir a la creu. Saber que Jesús mateix va pregar amb aquest Salm, el fa per nosaltres els cristians encara més important i ens compromet a incorporar aquesta tornada en la nostra pregària de lloança quotidiana: "Perdura eternament el seu amor".

8. Amb la mirada fixa en Jesús i en el seu rostre misericordiós podem percebre l'amor de la Santíssima Trinitat. La missió que Jesús ha rebut del Pare ha estat la de revelar el misteri de l'amor diví en plenitud. «Déu és amor» (1Jn 4,8.16), afirma per primera i única vegada en tota la Sagrada Escripura l'evangelista Joan. Aquest amor s'ha fet ara visible i tangible en tota la vida de Jesús. La seva persona no és cap altra cosa sinó amor. Un amor que es dona i ofereix gratuïtament. Les seves relacions amb les persones que se li apropen deixen veure quelcom únic i irrepetible. Els signes que realitza, sobretot vers els pecadors, vers les persones pobres, excloses, malaltes i sofrents porten en ells el distintiu de la misericòrdia. En Ell tot parla de misericòrdia. Res en Ell està privat de compassió.

Jesús, davant la multitud de persones que el seguien, veient que estaven malmenades i abatudes, perdudes i sense guia, va sentir des del més profund del cor una intensa compassió per elles (cf. Mt 9,36). A causa d'aquest amor compassiu va guarir els malalts que li presentaven (cf. Mt 14,14) i amb pocs pans i peixos va calmar la fam de grans multituds (cf. Mt 15,37). El que movia Jesús en totes les circumstàncies no era sinó la

misericòrdia, amb la qual llegia el cor dels interlocutors i responia a les seves necessitats més reals. Quan va trobar la vídua de Naïm, que portava el seu únic fill al sepulcre, va sentir una gran compassió per l'immens dolor de la mare en llàgrimes, i li retornà el seu fill ressuscitant-lo de la mort (cf. Lc 7,15). Després d'haver alliberat l'endimoniat de Gerasa, li confia aquesta missió: «Anuncia'ls tot el que el Senyor t'ha fet i com s'ha compadit de tu» (Mc 5,19). També la vocació de Mateu es col·loca a l'horitzó de la misericòrdia. Passant davant del banc dels impostos, els ulls de Jesús es posen sobre els de Mateu. Era una mirada carregada de misericòrdia que perdonava els pecats d'aquell home i, vencent la resistència dels altres deixebles, l'escull a ell, el pecador i públic, perquè sigui un dels Dotze. Sant Beda el Venerable, comentant aquesta escena de l'Evangeli, va escriure que Jesús mirà Mateu amb amor misericordiós i l'escollí: miserando atque eligendo⁷. Sempre m'ha captivat aquesta expressió, tant que vaig voler fer-la el meu propi lema.

9. En les paràboles dedicades a la misericòrdia, Jesús revela la naturalesa de Déu com la d'un Pare que no es dona mai per vençut fins que no hagi dissolt el pecat i superat el rebuig amb la compassió i la misericòrdia. Coneixem aquestes paràboles; tres en particular: la de l'ovella perduda i de la moneda extraviada, i la del pare i els dos fills (cf. Lc 15,1-32). En aquestes paràboles, Déu és presentat sempre ple d'alegria, sobretot quan perdona. En elles trobem el nucli de l'Evangeli i de la nostra fe, perquè la misericòrdia es mostra com la força que tot ho venç, que omple d'amor el cor i que consola amb el perdó.

D'una altra paràbola, a més, podem extreure un ensenyament pel nostre estil de vida cristià. Provocat per la pregunta de Pere sobre quantes vegades seria necessari perdonar, Jesús respon: «No et dic set vegades, sinó setanta vegades set» (Mt 18,22) i va pronunciar la paràbola del «servent sense compassió». Aquest, cridat pel patró a restituir una gran suma, li suplica de genolls i el patró li condona el deute. Però immediatament troba un altre servent com ell que li devia uns pocs denaris, el qual li suplica de genolls que tingui pietat, però ell s'hi nega i el fa empresonar. Aleshores el patró, advertit del fet, s'irrita molt i tornant a cridar aquell servent li diu: «No t'havies de compadir del teu company, com jo m'havia compadit de tu?» (Mt 18,33). I Jesús conclou: «Igualment us tractarà el meu Pare celestial si cadascú no perdona de tot cor el seu germà» (Mt 18,35).

La paràbola ofereix un profund ensenyament a cadascú de nosaltres. Jesús afirma que la misericòrdia no és només l'obrar del Pare, sinó que ella es converteix en el criteri per saber quins són realment els seus fills. Així, estem cridats a viure de misericòrdia, perquè a nosaltres en primer lloc se'ns ha aplicat misericòrdia. El perdó de les ofenses esdevé l'expressió més evident de l'amor misericordiós i per a nosaltres cristians és un imperatiu del qual no podem prescindir. Com n'és de difícil moltes vegades perdonar! I, no obstant, el perdó és l'instrument posat en les nostres fràgils mans per assolir la serenitat del cor. Fer desaparèixer el rancor, la ràbia, la violència i la venjança són condicions necessàries per viure feliços. Acollim llavors l'exhortació de l'Apòstol: «Que la posta de sol no us trobi encara ressentits» (Ef 4,26). I sobretot escoltem la paraula de Jesús que ha assenyalat la misericòrdia com a ideal de vida i com a criteri de credibilitat de la nostra fe.

7 Cf. Hom. 21: CCL 122, 149-151.

«Feliços els compassius: Déu se'n compadirà!» (Mt 5,7) és la benaurança en la que hem d'inspirar-nos durant aquest Any Sant.

Com es pot notar, la misericòrdia en la Sagrada Escripura és la paraula clau per indicar l'acció de Déu cap a nosaltres. Ell no es limita a afirmar el seu amor, sinó que el fa visible i tangible. L'amor, després de tot, mai no podrà ser una paraula abstracta. Per la seva mateixa naturalesa és vida concreta: intencions, actituds, comportaments que es verifiquen en el viure quotidià. La misericòrdia de Déu és la seva responsabilitat per nosaltres. Ell se sent responsable, és a dir, desitja el nostre bé i vol veure'ns feliços, plens d'alegria i serens. És sobre aquesta mateixa amplitud d'ona que s'ha d'orientar l'amor misericordiós dels cristians. Tal com estima el Pare, així estimen els fills. Tal com Ell és misericordiós, així estem cridats nosaltres a ser misericordiosos els uns amb els altres.

10. La misericòrdia és la biga mestra que sosté la vida de l'Església. Tot en la seva acció pastoral hauria d'estar revestit per la tendresa amb la que es dirigeix als creients; res en el seu anunci i en el seu testimoni cap al món no pot estar mancat de misericòrdia. La credibilitat de l'Església passa a través del camí de l'amor misericordiós i compassiu. L'Església «viu un desig inesgotable de brindar misericòrdia»⁸. Tal vegada massa temps ens hem oblidat d'indicar i de caminar per la via de la misericòrdia. D'una banda, la temptació de pretendre sempre i només la justícia ha fet oblidar que aquesta és el primer pas, necessari i indispensable, però l'Església necessita anar més enllà per assolir una meta més alta i més significativa. D'altra banda, és trist constatar com l'experiència del perdó en la nostra cultura s'esvaeix cada vegada més. Fins i tot la paraula mateixa en alguns moments sembla evaporar-se. Sense el testimoni del perdó queda només una vida infecunda i estèril, com si es visqués en un desert desolat. Ha arribat de nou per a l'Església el temps de fer-se càrrec de l'anunci alegre del perdó. És el temps de retornar a l'essencial per fer-nos càrrec de les debilitats i dificultats dels nostres germans. El perdó és una força que ressuscita a una vida nova i infon el valor per mirar el futur amb esperança.

11. No podem oblidar el gran ensenyament que sant Joan Pau II va oferir en la seva segona encíclica *Dives in misericòrdia*, que en el seu moment arribà sense ser esperada i va agafar a molts per sorpresa amb motiu del tema que afrontava. Vull recordar dos passatges en particular. Abans de res, el sant Pare feia notar l'oblit del tema de la misericòrdia en la cultura present: «La mentalitat contemporània, potser en major mesura que la de l'home del passat, sembla oposar-se al Déu de la misericòrdia i tendeix, a més, a vorejar la vida i arrencar del cor humà la idea mateixa de la misericòrdia. La paraula i el concepte de misericòrdia semblen produir un cert neguit en l'home, que, gràcies als avenços tan enormes de la ciència i de la tècnica, com mai no van ser coneguts abans en la història, s'ha fet amo i ha dominat la terra molt més que en el passat (cf. Gn 1, 28). Tal domini sobre la terra, entès potser unilateralment i superficialment, sembla no deixar espai a la misericòrdia... A causa d'això, en la situació actual de l'Església i del món, molts homes i molts ambients guiats per un viu sentit de fe es dirigeixen, jo diria gairebé espontàniament, a la misericòrdia de Déu»⁹.

8 Exhort. Ap. *Evangelii gaudium*, 24

9 N., 2.

A més, sant Joan Pau II motivava amb aquestes paraules la urgència d'anunciar i testimoniar la misericòrdia en el món contemporani: «Ella està dictada per l'amor a l'home, a tot el que és humà i que, segons la intuïció de gran part dels contemporanis, està amenaçat per un perill immens. El misteri de Crist... m'obliga al mateix temps a proclamar la misericòrdia com a amor compassiu de Déu, revelat en el mateix misteri de Crist. Això m'obliga també a recórrer a tal misericòrdia i a implorar-la en aquesta difícil crítica fase de la història de l'Església i del món»¹⁰. Aquest ensenyament és avui més que mai actual i mereix ser reprès en aquest Any Sant. Acollim novament les seves paraules: «L'Església viu una vida autèntica, quan professa i proclama la misericòrdia – l'atribut més fantàstic del Creador i del Redemptor – i quan apropa els homes a les fonts de la misericòrdia del Salvador, de les que és dipositària i dispensadora»¹¹.

12. L'Església té la missió d'anunciar la misericòrdia de Déu, cor de l'Evangelí que batega, que a través seu ha d'abastar la ment i el cor de tota persona. L'Esposa de Crist fa seu el comportament del Fill de Déu que surt a l'encontre de tots, sense excloure ningú. En el nostre temps, en el que l'Església està compromesa en la nova evangelització, el tema de la misericòrdia exigeix ser proposat un cop més amb nou entusiasme i amb una renovada acció pastoral. És determinant per a l'Església i per a la credibilitat del seu anunci que ella visqui i testimoniï en primera persona la misericòrdia. El seu llenguatge i els seus gestos han de transmetre misericòrdia per a penetrar en el cor de les persones i motivar-les a retrobar el camí de retorn al Pare.

La primera veritat de l'Església és l'amor de Crist. D'aquest amor, que arriba fins al perdó i al do de si mateix, l'Església es fa serventa i medidora davant dels homes. Per tant, on l'Església sigui present, allí ha de ser evident la misericòrdia del Pare. En les nostres parròquies, en les comunitats, en les associacions i moviments, en fi, on sigui que hi hagi cristians, qualsevol hauria de poder trobar-hi un oasi de misericòrdia.

13. Volem viure aquest Any Jubilar a la llum de la paraula del Senyor: Misericordiosos com el Pare. L'evangelista refereix l'ensenyament de Jesús: «Sigueu misericordiosos com ho és el vostre Pare del cel» (Lc 6,36). És un programa de vida tan comprometedor com ric d'alegria i de pau. L'imperatiu de Jesús es dirigeix als qui escolten la seva veu (cf. Lc 6,27). Per ser capaços de misericòrdia en primer lloc hem de col·locar-nos a l'escolta de la Paraula de Déu. Això significa recuperar el valor del silenci per a meditar la Paraula que se'ns adreça. D'aquesta manera és possible contemplar la misericòrdia de Déu i assumir-la com a propi estil de vida.

14. La peregrinació és un signe peculiar en l'Any Sant, perquè és icona del camí que cada persona realitza en la seva existència. La vida és una peregrinació i l'ésser humà és viator, un pelegrí que recorre el seu camí fins a assolir la meta anhelada. També per arribar a la Porta Santa a Roma i a qualsevol altre lloc, cadascú haurà de realitzar, d'acord amb les pròpies forces, un pelegrinatge. Això serà un signe del fet que també la misericòrdia és una meta per assolir i que requereix compromís i sacrifici. Que el pelegrinatge sigui

10 Joan Pau II, Carta Enc. Dives in misericordia, 15

11 *Ibid.*, 13.

estímul per a la conversió: travessant la Porta Santa ens deixarem abraçar per la misericòrdia de Déu i ens comprometrem a ser misericordiosos amb els altres com el Pare ho és amb nosaltres.

El Senyor Jesús indica les etapes de la peregrinació mitjançant la qual és possible assolir aquesta meta: «No judiqueu, i no sereu judicats; no condemneu, i no sereu condemnats; perdoneu, i sereu perdonats. Doneu, i us donaran: us abocaran a la falda una bona mesura, atapeïda, sacsejada i curulla fins a vessar. Tal com mesureu sereu mesurats» (Lc 6,37-38). Diu, abans de res, no jutjar i no condemnar. Si no es vol incórrer en el judici de Déu, ningú no es pot convertir en el jutge del propi germà. Els homes amb els seus judicis s'aturen en la superfície, mentre el Pare mira l'interior. Quant de mal fan les paraules quan estan motivades per sentiments de gelosia i enveja! Parlar malament del propi germà en la seva absència equival a exposar-lo al descrèdit, a comprometre la seva reputació i a deixar-lo a mercè de la xafarderia. No jutjar i no condemnar significa, en positiu, saber percebre allò que hi ha de bo en cada persona i no permetre que hagi de sofrir pel nostre judici parcial i per la nostra presumpció de saber-ho tot. Tanmateix, això no és encara suficient per manifestar la misericòrdia. Jesús demana també perdonar i donar. Ser instruments del perdó, perquè hem estat els primers en haver-lo rebut de Déu. Ser generosos amb tots sabent que també Déu vessa sobre nosaltres la seva benevolència amb gran magnanimitat.

Misericordiosos com el Pare és el "lema" de l'Any Sant. En la misericòrdia tenim la prova de com Déu estima. Ell ho dóna tot de si mateix, per sempre, gratuïtament i sense demanar res a canvi. Ve a ajudar-nos quan l'invoquem. És bonic que la pregària quotidiana de l'Església comenci amb aquestes paraules: «Sigueu amb nosaltres, Déu nostre, Senyor veniu a ajudar-nos» (Cf. Sl 70,2). L'auxili que invoquem és ja el primer pas de la misericòrdia de Déu cap a nosaltres. Ell ve a salvar-nos de la condició de debilitat en la qual vivim. I el seu auxili consisteix a permetre'ns captar la seva presència i proximitat. Dia rere dia, tocats per la seva compassió, també nosaltres arribarem a ser compassius amb tots.

15. En aquest Any Sant, podrem realitzar l'experiència d'obrir el cor a tots els qui viuen en les més contradictòries perifèries existencials, que amb freqüència el món modern dramàticament crea. Quantes situacions de precarietat i patiment hi ha al món avui! Quantes ferides segellen la carn de molts que no tenen veu perquè el seu crit s'ha debilitat i silenciada a causa de la indiferència dels pobles rics. En aquest Jubileu l'Església serà cridada a guarir encara més aquestes ferides, a alleujar-les amb l'oli de la consolació, a embenar-les amb la misericòrdia i a guarir-les amb la solidaritat i la deguda atenció. No caiguem en la indiferència que humilia, en la rutina que anestesia l'ànim i impedeix descobrir la novetat, en el cinisme que destrueix. Obrim els nostres ulls per mirar les misèries del món, les ferides de tants germans i germanes privats de la dignitat, i sentim-nos provocats a escoltar el seu crit d'auxili. Que les nostres mans estrenyiny les seves, i que els apropem a nosaltres perquè sentin el caliu de la nostra presència, de la nostra amistat i de la fraternitat. Que el seu crit es torni el nostre i junts puguem trencar la barrera de la indiferència que acostuma a regnar sobiranament per amagar la hipocresia i l'egoisme.

El meu viu desig és que el poble cristià reflexioni durant el Jubileu sobre les obres de misericòrdia corporals i espirituals. Serà una manera per despertar la nostra consciència, moltes vegades ensopida davant el drama de la pobresa, i per entrar encara més en el cor de l'Evangelí, on els pobres són els privilegiats de la misericòrdia divina. La predicació de Jesús ens presenta aquestes obres de misericòrdia perquè puguem adonar-nos de si vivim o no com a deixebles seus. Redescobrim les obres de misericòrdia corporals: donar menjar al famolenc, donar beure a l'assedegat, vestir al despullat, acollir al foraster, assistir als malalts, visitar als presos, enterrar als morts. I no oblidem les obres de misericòrdia espirituals: donar consell a qui ho necessita, ensenyar a qui no sap, corregir a qui va errat, consolar el trist, perdonar les ofenses, suportar amb paciència les persones que ens molesten, pregar a Déu pels vius i pels difunts.

No ens podem escapar de les paraules del Senyor i en base a elles serem jutjats: si hem donat menjar al famolenc i beure a l'assedegat. Si hem acollit l'estranger i vestit el despullat. Si hem dedicat temps per acompanyar a qui estava malalt o a la presó (cf. Mt 25,31-45). Igualment se'ns preguntarà si hem ajudat a sortir del dubte, que fa caure en la por i en ocasions és font de solitud; si hem estat capaços de vèncer la ignorància en la que viuen milions de persones, sobretot els infants privats de l'ajuda necessària per ser rescatats de la pobresa; si hem estat capaços de ser a prop de qui estava sol i afligit; si hem perdonat a qui ens va ofendre i rebutjat qualsevol forma de rancor o de violència que condueix a la violència; si hem tingut paciència seguint l'exemple de Déu que és tan pacient amb nosaltres; finalment, si hem encomanat al Senyor en la pregària els nostres germans i germanes. En cada un d'aquests "més petits" és present Crist mateix. La seva carn es fa de nou visible com a cos martiritzat, nafrat, flagellat, desnudit, en fugida..., perquè nosaltres els reconeguem, el toquem i l'assistim amb cura. No oblidem les paraules de sant Joan de la Creu: «En el capvespre de les nostres vides, serem jutjats en l'amor»¹².

16. A l'Evangelí de Lluc trobem un altre aspecte important per viure amb fe el Jubileu. L'evangelista narra que Jesús, un dissabte, tornà a Natzaret i, com era costum, entrà a la Sinagoga. El van cridar perquè llegís l'Escriptura i la comentés. El passatge era el del profeta Isaïes on hi ha escrit: «L'Esperit del Senyor reposa sobre meu, perquè el Senyor m'ha ungit. M'ha enviat a portar la bona nova als pobres, a proclamar als captius la llibertat i als presos el retorn de la llum, a proclamar l'any de gràcia del Senyor» (61,12). "Un any de gràcia": és això el que el Senyor anuncia i el que desitgem viure. Aquest Any Sant comporta la riquesa de la missió de Jesús que ressona en les paraules del Profeta: portar una paraula i un gest de consolació als pobres, anunciar l'alliberament als qui estan presoners de les noves esclavituds de la societat moderna, restituir la vista a qui no pot veure-hi més perquè s'ha replegat sobre si mateix, i tornar a donar dignitat als qui n'han estat privats. La predicació de Jesús es fa de nou visible en les respostes de fe que el testimoni dels cristians està cridat oferir. Que ens acompanyin les paraules de l'Apòstol: «El qui fa obres de misericòrdia, que les faci amb alegria» (Rm 12,8).

12 Paraules de llum i d'amor, 57.

17. Que la Quaresma d'aquest any Jubilar sigui viscuda amb major intensitat, com a moment fort per celebrar i experimentar la misericòrdia de Déu. Quantes pàgines de la Sagrada Escripura poden ser meditades en les setmanes de Quaresma per redescobrir el rostre misericordiós del Pare! Amb les paraules del profeta Miquees també nosaltres podem repetir: Vós, oh Senyor, sou un Déu que perdoneu les culpes, que no manteniu per sempre l'enuig, vós us complaeu a estimar. Vós, Senyor, tornareu a compadir-vos de nosaltres i a tenir pietat del vostre poble. Destruireu les nostres culpes i llançareu al fons del mar tots els nostres pecats (cf. 7,18-19).

Les pàgines del profeta Isaïes podran ser meditades amb major atenció en aquest temps de pregària, dejuni i caritat: «El dejuni que jo aprecio és aquest: allibera els qui han estat empresonats injustament, deslliga les corretges del jou, deixa lliures els oprimits i trosseja jous de tota mena. Comparteix el teu pa amb els qui passen fam, acull a casa teva els pobres vagabunds, vesteix el qui va despullat. Llavors brillarà com l'alba la teva llum, i les teves ferides es clouran en un moment. Tindràs per avantguarda la teva bondat, i per rereguarda la glòria del Senyor. Quan invoquis el Senyor, ell mateix et respondrà; quan cridis auxili, ell et dirà: Aquí em tens! Si treus de casa teva tots els jous i no assenyaless amb el dit per acusar, si dones el teu pa als famolencs i satisfàs la fam dels indigents, llavors la teva llum s'alçarà en la foscor, el teu capvespre serà clar com el migdia. En tot moment el Senyor et conduirà, en ple desert saciarà la teva fam, et farà fort i vigorós i seràs com un hort amarat d'aigua, com una font que mai no s'estronca» (58,6-11).

Que la iniciativa "24 hores per al Senyor", que se celebra durant el divendres i dissabte que antecedeixen el IV diumenge de Quaresma, s'incrementi en les Diòcesis. Moltes persones estan tornant a apropar-se al sagrament de la Reconciliació i entre elles molts joves, que en una experiència semblant solen retrobar el camí per tornar al Senyor, per viure un moment d'intensa pregària i redescobrir el sentit de la pròpia vida. Novament posem al centre amb convenciment el sagrament de la Reconciliació, perquè ens permet tocar en la pròpia carn la grandesa de la misericòrdia. Serà per a cada penitent font de veritable pau interior.

No em cansaré mai d'insistir que els confessors siguin un veritable signe de la misericòrdia del Pare. Ser confessors no s'improvisa. S'arriba a ser-ho quan, abans de res, ens fem nosaltres penitents a la recerca de perdó. No oblidem mai que ser confessors significa participar de la mateixa missió de Jesús i ser signe concret de la continuïtat d'un amor diví que perdona i que salva. Cadascú de nosaltres ha rebut el do de l'Esperit Sant per al perdó dels pecats, d'això en som responsables. Cap de nosaltres és amo del Sagrament, sinó fidel servidor del perdó de Déu. Cada confessor haurà d'acollir els fidels com el pare en la paràbola del fill pròdig: un pare que corre a la trobada del fill encara que hagués dilapidat els seus béns. Els confessors estan cridats a abraçar aquest fill penedit que torna a casa i a manifestar l'alegria per haver-lo trobat. No es cansaran de sortir a l'encontre també de l'altre fill que es va quedar fora, incapaç d'alegrar-se, per explicar-li que el seu judici sever és injust i no té cap sentit davant de la misericòrdia del Pare que no coneix límits. No faran preguntes impertinents, sinó que com el pare de la paràbola interrompran el discurs preparat pel fill pròdig, perquè seran capaços de percebre en el cor de cada

penitent la invocació d'ajuda i la súplica de perdó. En fi, els confessors estan cridats a ser sempre, a tot arreu, en cada situació i malgrat tot, el signe del primat de la misericòrdia.

18. Durant la Quaresma d'aquest Any Sant tinc la intenció d'enviar els Missioners de la Misericòrdia. Seran un signe de la sollicitud materna de l'Església pel Poble de Déu, perquè entri en profunditat en la riquesa d'aquest misteri tan fonamental per a la fe. Seran preveres als quals donaré l'autoritat de perdonar també els pecats que estan reservats a la Seu Apostòlica, perquè es faci evident l'amplitud del seu mandat. Seran, sobretot, signe viu de com el Pare acull tots els qui estan a la recerca del seu perdó. Seran missioners de la misericòrdia perquè seran els artífexs davant de tots d'una trobada carregada d'humanitat, font d'alliberament, rica de responsabilitat, per a superar els obstacles i reprendre la vida nova del Baptisme. Es deixaran conduir en la seva missió per les paraules de l'Apòstol: «Déu havia deixat tots els homes captius de la desobediència, per compadir-se finalment de tots» (Rm 11,32). Tots aleshores, sense excloure ningú, estan cridats a percebre la crida a la misericòrdia. Que els missioners visquin aquesta crida conscients de poder fixar la mirada sobre Jesús, «gran sacerdot compassiu i digne de confiança» (He 2,17).

Demano als germans Bisbes que convidin i acullin aquests Missioners, perquè siguin abans de res predicadors convincents de la misericòrdia. Que s'organitzin en les Diòcesis "missions per al poble" de manera que aquests Missioners siguin anunciadors de l'alegria del perdó. Que se'ls demani celebrar el sagrament de la Reconciliació per als fidels, perquè el temps de gràcia donat en l'any jubilar permeti a tants fills allunyats trobar el camí de retorn cap a la casa paterna. Que els Pastors, especialment durant el temps fort de Quaresma, siguin sol·licitos a convidar els fidels a apropar-se «al tron de la gràcia de Déu, perquè es compadeixi de nosaltres» (He 4,16).

19. Que la paraula del perdó pugui arribar a tots i que la crida a experimentar la misericòrdia no deixi a ningú indiferent. La meva invitació a la conversió es dirigeix amb major insistència a aquelles persones que es troben allunyades de la gràcia de Déu a causa de la seva conducta de vida. Penso de manera particular en els homes i dones que pertanyen a algun grup criminal, qualsevol que aquest sigui. Pel vostre bé, us demano canviar de vida. Us ho demano en el nom del Fill de Déu que si bé combat el pecat mai no rebutja cap pecador. No caiguen en el terrible parany de pensar que la vida depèn dels diners i que davant d'ells tota la resta es torna mancada de valor i dignitat. És solament una il·lusió. No portem els diners amb nosaltres al més enllà. Els diners no ens donen la veritable felicitat. La violència usada per acumular fortunes que degoten sang no converteix ningú en poderós ni immortal. Per a tots, tard o d'hora, arriba el judici de Déu del qual ningú no en pot escapar.

Que la mateixa crida arribi també a totes les persones promotores o còmplices de corrupció. Aquesta nafra putrefacta de la societat és un greu pecat que clama al cel ja que mina des dels seus fonaments la vida personal i social. La corrupció impedeix mirar el futur amb esperança perquè amb la seva prepotència i avidesa destrueix els projectes dels febles i oprimeix els més pobres. És un mal que neix en gestos quotidians per expandir-se

després en escàndols públics. La corrupció és una obstinació en el pecat, que pretén substituir Déu amb la il·lusió dels diners com a forma de poder. És una obra de les tenebres, sostinguda per la sospita i la intriga. *Corruptio optimi pessima*, deia amb raó sant Gregori Magne, per indicar que ningú no pot sentir-se immune d'aquesta temptació. Per eradicar-la de la vida personal i social són necessàries la prudència, la vigilància, la lleialtat, la transparència, unides al coratge de la denúncia. Si no s'hi combat obertament, tard o d'hora busca còmplices i destrueix l'existència.

Aquest és el temps oportú per canviar de vida! Aquest és el temps per deixar-se tocar el cor. Davant tants crims comesos, fins i tot crims molt greus, és el moment d'escoltar el plor de totes les persones devastades per vosaltres en els seus béns, en la seva dignitat, en els afectes, en la seva pròpia vida. Romandre en el camí del mal és només font d'il·lusió i de tristesa. La veritable vida és alguna cosa ben diferent del que ara penseu. El Papa us estén la mà. Està disposat a escoltar-vos. N'hi ha prou només amb què acolliu la crida a la conversió i us sotmeteu a la justícia mentre l'Església us ofereix misericòrdia.

20. No serà inútil en aquest context recordar la relació existent entre justícia i misericòrdia. No són dos aspectes que estiguin en contradicció, sinó un sol moment que es desenvolupa progressivament fins a aconseguir el seu punt culminant en la plenitud de l'amor. La justícia és un concepte fonamental per a la societat civil quan, normalment, es fa referència a un ordre jurídic a través del qual s'aplica la llei. Amb la justícia s'entén també que a cadascú ha de ser donat el que li és degut. A la Bíblia, moltes vegades es fa referència a la justícia divina i a Déu com a jutge. Generalment és entesa com a l'observació integral de la llei i com el comportament de tot bon israelita conforme als manaments donats per Déu. Aquesta visió, tanmateix, ha conduït no poques vegades a caure en el legalisme, falsificant-ne el sentit originari i enfosquant el profund valor que la justícia té. Per superar la perspectiva legalista, seria necessari recordar que en la Sagrada Escripura la justícia és concebuda essencialment com un abandonar-se confiat en la voluntat de Déu.

Per la seva banda, Jesús parla moltes vegades de la importància de la fe, més que de l'observança de la llei. És en aquest sentit que hem de comprendre les seves paraules quan estant a taula amb Mateu i els seus amics diu als fariseus que li contestaven perquè menjava amb els publicans i pecadors: «Aneu a aprendre què vol dir allò de: El que jo vull és amor, i no sacrificis. No he vingut a cridar els justos, sinó els pecadors» (Mt 9,13). Davant la visió d'una justícia com a mera observança de la llei que jutja, dividint les persones en justes i pecadores, Jesús s'inclina a mostrar el gran de do de la misericòrdia que busca els pecadors per oferir-los el perdó i la salvació. Es comprèn perquè, a causa d'aquesta perspectiva tan alliberadora i font de renovació, Jesús hagi estat rebutjat pels fariseus i pels doctors de la llei. Aquests, per ser fidels a la llei, carregaven només pesos sobre les espatlles de les persones, i així frustraven la misericòrdia del Pare. El reclam a observar la llei no pot obstaculitzar l'atenció per les necessitats que toquen la dignitat de les persones.

Sobre aquest tema és molt significativa la referència que Jesús fa al profeta Osees -«jo vull amor, i no sacrificis». Jesús afirma que d'ara endavant la regla de vida dels seus deixebles haurà de ser la que dóna el primat a la misericòrdia, com Ell mateix testimonia compartint la taula amb els pecadors. La misericòrdia, un cop més, es revela com a dimensió fonamental de la missió de Jesús. Ella és un veritable repte per als seus interlocutors que es detenen en el respecte formal de la llei. Jesús, en canvi, va més enllà de la llei; el seu compartir amb aquells que la llei considerava pecadors permet comprendre fins on arriba la seva misericòrdia.

També l'Apòstol Pau va fer un recorregut semblant. Abans de trobar Jesús en el camí a Damasc, la seva vida estava dedicada a perseguir de manera irreprovable la justícia de la llei (cf. Fl 3,6). La conversió a Crist el va conduir a ampliar la seva visió precedent fins al punt que en la carta als Gàlates afirma: «Hem cregut en Jesucrist i som justos, no per les obres de la Llei, sinó per la fe en Crist» (2,16). Sembla que la seva comprensió de la justícia ha canviat ara radicalment. Pau posa en primer lloc la fe i no més la llei. El judici de Déu no el constitueix l'observança o no de la llei, sinó la fe en Jesucrist, que amb la seva mort i resurrecció porta la salvació juntament amb la misericòrdia que justifica. La justícia de Déu es converteix ara en alliberament per tots els qui estan oprimits per l'esclavitud del pecat i les seves conseqüències. La justícia de Déu és el seu perdó (cf. Sl 51,11-16).

21. La misericòrdia no és contrària a la justícia sinó que expressa el comportament de Déu cap al pecador, oferint-li una ulterior possibilitat per examinar-se, convertir-se i creure. L'experiència del profeta Osees ve a ajudar-nos per mostrar-nos la superació de la justícia en direcció cap a la misericòrdia. L'època d'aquest profeta es compta entre les més dramàtiques de la història del poble hebreu. El Regne està proper a la destrucció; el poble no s'ha mantingut fidel a l'aliança, s'ha allunyat de Déu i ha perdut la fe dels Pares. Segons una lògica humana, és just que Déu pensi en rebutjar el poble infidel: no ha observat el pacte establert i per tant mereix la pena corresponent, l'exili. Les paraules del profeta ho testifiquen: «No tornarà al país d'Egipte, però el rei d'Assíria el dominarà, perquè no han volgut tornar a mi» (Os 11,5). I no obstant això, després d'aquesta reacció que apella a la justícia, el profeta modifica radicalment el seu llenguatge i revela el veritable rostre de Déu: «Això em trasbalsaria el cor, s'encendria la meua pietat. No cediré a la meua indignació, no tornaré a destruir Efraïm, perquè jo sóc Déu i no un home, sóc el Sant, present enmig teu: no sóc dels qui es passen d'ací d'allà!» (11,8-9). Sant Agustí, comentant les paraules del profeta diu: «És més fàcil que Déu contingui la ira que la misericòrdia»¹³. És així. La ira de Déu dura un instant, mentre que la seva misericòrdia és eterna.

Si Déu s'aturés en la justícia deixaria de ser Déu, seria com tots els homes que invoquen respecte per la llei. La justícia per si mateixa no és suficient, i l'experiència ensenya que apellant solament a ella es corre el risc de destruir-la. Per això Déu va més enllà de la justícia amb la misericòrdia i el perdó. Això no significa restar-li valor a la justícia o

13 Enarr. in Ps. 76, 11.

fer-la supèrflua, al contrari. Qui s'equivoca haurà d'expiar la pena. Solament que aquesta no és la fi, sinó l'inici de la conversió, perquè s'experimenta la tendresa del perdó. Déu no rebutja la justícia. Ell l'engloba i la supera en un esdeveniment superior on s'experimenta l'amor que està a la base d'una veritable justícia. Hem de prestar molta atenció al que escriu Pau per no caure en el mateix error que l'Apòstol retreia als seus contemporanis jueus: «Desconeixen la justícia que ve de Déu i busquen de fer-se justos pel seu propi compte, sense sotmetre's a la justícia salvadora de Déu. Perquè Crist és el terme de la Llei, i així tothom qui creu en ell rep la justícia de Déu» (Rm 10,3-4). Aquesta justícia de Déu és la misericòrdia concedida a tots com a gràcia en raó de la mort i resurrecció de Jesucrist. La Creu de Crist, llavors, és el judici de Déu sobre tots nosaltres i sobre el món, perquè ens ofereix la certesa de l'amor i de la vida nova.

22. El Jubileu comporta també la referència a la indulgència. En l'Any Sant de la Misericòrdia ella adquireix una rellevància particular. El perdó de Déu pels nostres pecats no coneix límits. En la mort i resurrecció de Jesucrist, Déu fa evident aquest amor que és capaç fins i tot de destruir el pecat dels homes. Deixar-se reconciliar amb Déu és possible per mitjà del misteri pasqual i de la mediació de l'Església. Així aleshores, Déu està sempre disponible al perdó i mai no es cansa d'oferir-lo de manera sempre nova i inesperada. No obstant això, tots nosaltres vivim l'experiència del pecat. Sabem que estem cridats a la perfecció (cf. Mt 5,48), però sentim fort el pes del pecat. Mentre percebem la potència de la gràcia que ens transforma, experimentem també la força del pecat que ens condiciona. Malgrat el perdó, portem en la nostra vida les contradiccions que són conseqüència dels nostres pecats. En el sagrament de la Reconciliació, Déu perdona els pecats, que realment queden cancel·lats; i no obstant això, la petjada negativa que els pecats tenen en els nostres comportaments i en els nostres pensaments roman. La misericòrdia de Déu és fins i tot més forta que això. Ella es transforma en indulgència del Pare que a través de l'Esposa de Crist arriba al pecador perdonat i l'allibera de tot residu, conseqüència del pecat, habilitant-lo a obrar amb caritat, a créixer en l'amor més que no pas a recaure en el pecat.

L'Església viu la comunió dels Sants. A l'Eucaristia aquesta comunió, que és do de Déu, actua com a unió espiritual que ens uneix als creients amb els Sants i els Beats el nombre dels quals és incalculable (cf. Ap 7,4). La seva santedat ve a ajudar la nostra fragilitat, i així la Mare Església és capaç amb la seva pregària i la seva vida de trobar la debilitat dels uns amb la santedat dels altres. Viure aleshores la indulgència en l'Any Sant significa apropar-se a la misericòrdia del Pare amb la certesa que el seu perdó s'estén sobre tota la vida del creient. Indulgència és experimentar la santedat de l'Església que participa a tots dels beneficis de la redempció de Crist, perquè el perdó s'estengui fins a les últimes conseqüències a les que arriba l'amor de Déu. Visquem intensament el Jubileu demanant al Pare el perdó dels pecats i la dispensació de la seva indulgència misericordiosa.

23. La misericòrdia posseeix un valor que sobrepasa els confins de l'Església. Ella ens relaciona amb el judaisme i l'Islam, que la consideren un dels atributs més qualificatius de Déu. Israel abans de res va rebre aquesta revelació, que roman en la història com

el començament d'una riquesa incommensurable d'oferir a la humanitat sencera. Com hem vist, les pàgines de l'Antic Testament estan entreteixides de misericòrdia perquè narren les obres que el Senyor ha realitzat en favor del seu poble en els moments més difícils de la seva història. L'Islam, per la seva banda, atribueix al Creador el nom, entre d'altres, de Misericordiós i Clement. Aquesta invocació apareix amb freqüència en els llavis dels fidels musulmans, que se senten acompanyats i sostinguts per la misericòrdia en la seva quotidiana feblesa. També ells creuen que ningú no pot limitar la misericòrdia divina perquè les seves portes estan sempre obertes.

Que aquest any Jubilar viscut en la misericòrdia pugui afavorir la trobada amb aquestes religions i amb les altres nobles tradicions religioses; que ens faci més oberts al diàleg per conèixer-les i comprendre'ns millor; que elimini tota forma de tancament i menyspreu, i allunyi qualsevol forma de violència i de discriminació.

24. El pensament es dirigeix ara a la Mare de la Misericòrdia. Que la dolçor de la seva mirada ens acompanyi en aquest Any Sant, perquè tots puguem redescobrir l'alegria de la tendresa de Déu. Ningú com Maria ha conegut la profunditat del misteri de Déu fet home. Tot en la seva vida va ser plasmat per la presència de la misericòrdia feta carn. La Mare del Crucificat Ressuscitat va entrar en el santuari de la misericòrdia divina perquè va participar íntimament en el misteri del seu amor.

Escollida per ser la Mare del Fill de Déu, Maria va estar preparada des de sempre per ser Arca de l'Aliança entre Déu i els homes. Va custodiar en el seu cor la divina misericòrdia en perfecta sintonia amb el seu Fill Jesús. El seu cant de lloança, en el lllindar de la casa d'Isabel, va estar dedicat a la misericòrdia que s'estén «de generació en generació» (Lc 1,50). També nosaltres estàvem presents en aquelles paraules profètiques de la Mare de Déu. Això ens servirà de consolació i de suport mentre travessarem la Porta Santa per experimentar els fruits de la misericòrdia divina.

Al peu de la creu, Maria juntament amb Joan, el deixeble de l'amor, és testimoni de les paraules de perdó que surten de la boca de Jesús. El perdó suprem ofert a qui l'ha crucificat ens mostra fins on pot arribar la misericòrdia de Déu. Maria testimonia que la misericòrdia del Fill de Déu no coneix límits i abasta tothom sense excloure ningú. Dirigim a ella l'antiga i sempre nova pregària del Salve Regina, perquè mai no es cansi de girar envers nosaltres els seus ulls misericordiosos i ens faci dignes de contemplar el rostre de la misericòrdia, el seu Fill Jesús.

Que la nostra pregària s'estengui també a tants Sants i Beats que van fer de la misericòrdia la seva missió de vida. En particular el pensament es dirigeix a la gran apòstol de la misericòrdia, santa Faustina Kowalska. Que ella, que va ser cridada a entrar en les profunditats de la divina misericòrdia, intercedeixi per nosaltres i ens obtingui viure i caminar sempre en el perdó de Déu i en la indestructible confiança en el seu amor.

25. Aquest és un Any Sant extraordinari, aleshores, per viure en la vida de cada dia la misericòrdia que des de sempre el Pare dispensa cap a nosaltres. En aquest Jubileu deixem-nos sorprendre per Déu. Ell mai no es cansa d'obrir de bat a bat la porta del seu

cor per repetir que ens estima i que vol compartir amb nosaltres la seva vida. L'Església sent la urgència d'anunciar la misericòrdia de Déu. La seva vida és autèntica i creïble quan amb convicció fa de la misericòrdia el seu anunci. Ella sap que la primera tasca, sobretot en un moment com el nostre, ple de grans esperances i fortes contradiccions, és la d'introduir a tothom en el misteri de la misericòrdia de Déu, contemplant el rostre de Crist. L'Església està cridada en primer lloc a ser el testimoni veraç de la misericòrdia, professant-la i vivint-la com el centre de la Revelació de Jesucrist. Des del cor de la Trinitat, des de la intimitat més profunda del misteri de Déu, brolla i corre sense parar el gran riu de la misericòrdia. Aquesta font mai no podrà esgotar-se, per molts que siguin els que s'hi s'apropin. Cada vegada que algú en tindrà necessitat podrà venir a ella, perquè la misericòrdia de Déu no té fi. És insondable la profunditat del misteri que amaga, és inesgotable la riquesa que d'ella prové.

Que en aquest Any Jubilar l'Església es converteixi en ressò de la Paraula de Déu que repeteix forta i decidida una paraula i un gest de perdó, de suport, d'ajuda, d'amor. Que mai no es cansi d'oferir misericòrdia i sigui sempre pacient a l'hora de confortar i perdonar. Que l'Església es faci veu de cada home i dona i repeteixi amb confiança i sense repòs: «Recordau-vos, Senyor, de la vostra pietat i de l'amor que heu guardat des de sempre» (Sl 25,6).

Donat a Roma, prop de Sant Pere, l'11 d'abril, Vigília del Segon Diumenge de Pasqua o de la Divina Misericòrdia, de l'Any del Senyor 2015, tercer del meu pontificat.

Francesc

Audiències generals sobre “la família”

ELS AVIS (II)

8 d'abril de 2015

Estimats germans i germanes, bon dia!

En la catequesi sobre la família, acabem avui la reflexió sobre els infants, que són el fruit més bonic de la benedicció que el Creador ha donat a l'home i a la dona. Hem parlat ja del gran regal que són els nens, avui malauradament hem de parlar de les «històries de passió» que molts d'ells viuen.

Tants nens ja des de l'inici són rebutjats, abandonats, despullats de la seva infantesa i del seu futur. Algú gosa dir, gairebé per justificar-se, que ha estat un error fer-los venir al món. Això és vergonyós! No descarreguem sobre els infants les nostres culpes, si us plau! Els nens no són mai «un error». La seva gana no és un error, com tampoc no ho és la seva pobresa, la seva fragilitat, el seu abandonament —tants nens abandonats pels carrers—, tampoc ho és la seva ignorància o la seva incapacitat —tants nens que no saben què és una escola. En tot cas, aquestes són raons per estimar-los més, amb una

generositat més gran. Què en fem, de les declaracions solemnes dels drets de l'home i dels drets dels infants, si després castiguem els nens pels errors dels adults?

Els qui tenen la tasca de governar, d'educar, i encara diria més, tots els adults som responsables dels nens i ens toca a cadascun de nosaltres fer el possible per a capgirar aquesta situació. Em refereixo a la «passió» dels infants. Cada nen marginat, abandonat, que viu al carrer demanant almoina i amb qualsevol mena de trucs, sense escola, sense atenció mèdica, és un crit que s'eleva a Déu i que acusa el sistema que nosaltres, els adults, hem construït. I per desgràcia aquests nens són presa dels delinqüents, que els exploten per fer negoci o comerços indignes, o els ensinistren per a la guerra i la violència. Però també en els països considerats rics molts infants viuen drames que els marquen d'una manera tan forta, per culpa de la crisi de la família, de la manca d'educació i de condicions de vida sovint inhumanes. De totes maneres són infàncies violades en el cos i en l'ànima. Però cap d'aquests nens no és oblidat pel Pare que és al cel! Cap de les seves llàgrimes no es perd! Com tampoc no es perd la nostra responsabilitat, la responsabilitat social de les persones, de cada un de nosaltres, i dels països.

Una vegada Jesús va renyar els seus deixebles perquè feien fora els nens que els pares li portaven perquè els beneís. És commovedora la narració evangèlica: «Llavors alguns presentaren a Jesús uns infants perquè els imposés les mans i pregués per ells, però els deixebles els renyaven. Jesús digué: “Deixeu estar els infants: no els impedi que vinguin a mi, perquè el Regne del cel és dels qui són com ells.” I, després d'imposar-los les mans, se'n va anar d'allí» (Mt 19,13-15). Que bonica que és, aquesta confiança dels pares, i aquesta resposta de Jesús! Com m'agradaria que aquesta pàgina es convertís en la història normal de tots els nens! És veritat que gràcies a Déu els nens que tenen grans dificultats sovint troben pares extraordinaris, disposats a qualsevol sacrifici i generositat. Però a aquests pares no se'ls hauria de deixar sols! Hauríem d'acompanyar-los en el cansament del seu treball, i oferir-los també moments de joia compartida i d'alegria despreocupada, perquè no quedin presos per la rutina terapèutica.

Quan es tracta dels infants, en qualsevol cas, no s'haurien de sentir aquelles frases de defensa legal d'ofici, com: «després de tot, nosaltres no som una entitat de beneficència»; o bé: «en el terreny privat, cadascú és lliure de fer el que vol»; o també: «em sap greu, no podem fer-hi res». Aquestes paraules no serveixen quan es tracta dels infants.

Massa sovint els nens es veuen afectats pels efectes de vides malgastades per una feina precària i mal pagada, per horaris insostenibles, per transports ineficients... Però els nens paguen també el preu d'unions immadures i de separacions irresponsables: ells en són les primeres víctimes; pateixen els èxits de la cultura dels drets subjectius exasperats, i són després els fills més precoços. Sovint absorbeixen violències que no estan preparats per «resistir», i davant la mirada dels grans es veuen obligats a acostumar-se a la degradació.

Fins i tot en el nostre temps, com en el passat, l'Església posa la seva maternitat al servei dels infants i de les seves famílies. Als pares i als fills d'aquest món nostre, la bene-

dicció de Déu porta la tendresa maternal, el retret ferm i la condemna enèrgica. Amb els nens no s'hi juga!

Penseu què seria una societat que decidís, d'una vegada per totes, establir aquest principi: «És veritat que no som perfectes i que cometem molts errors. Però quan es tracta dels nens que vénen a aquest món, cap sacrifici dels adults no serà considerat massa costós ni massa gran per evitar que un nen pensi que és un error, que no val res i que està abandonat a les ferides de la vida i a la prepotència dels homes.» Que bonica que seria una societat així! Jo dic que a aquesta societat se li perdonarien molts dels seus errors innombrables. Molts, realment.

El Senyor jutja la nostra vida escoltant el que li diuen els àngels dels nens, els àngels que «veuen sempre el rostre del Pare que és en el cel» (cf. Mt 18,10). Preguntem-nos sempre: què expliquen a Déu, de nosaltres, aquests àngels dels infants?

Traducció inicial de Josep M. Torrents per a Catalunya Religió, revisada

defuncions

MN. ERNEST WALRAVENS GILBERT

mort en Crist el dia 7 d'abril de 2015

Mn. Ernest Walravens Gilbert Havia nascut a Bruselles (diòcesi de Malines-Bruselles, Bèlgica) el 12 de desembre de 1924. Els seus pares Charles i Aline. El baptisme el rebia també a Bruselles, a la parròquia de la Mare de Déu de Laeken. Tenia 27 anys quan, a Lovaina, el 8 de juliol de 1951, rebia la ordenació presbiteral s'incardinava a la mateixa diòcesi. Des de l'ordenació la seva activitat parroquial primer com a vicari i, més tard, com a rector, anà lligada a aquesta parròquia bastida el s. XIX com a necròpolis de la nova dinastia belga. A Bèlgica, a més, fou professor universitari i de l'Institut Nacional de Ràdio i cinema, INRACI.

A partir dels anys 70 del segle passat, la seva família estiujava per terres tarragonines i això anà vinculant-lo a la nostra Església. Amb els seus esforços i amistats i amb el seu tarannà alegre i comunicatiu, emprengué la que acabaria essent la Parròquia de Santa Maria de LaMora (Ferran-La Mora). Efectivament, des del 10 de novembre de 1991, fins que el 24 de juliol de 2007 hi exercia de rector, i a partir d'aquesta data hi quedava només com a adscrit. Els últims anys els passà a la Residència Sacerdotal de Tarragona, des d'on el Senyor el cridà definitivament cap a ell. Això s'esdevenia el dia 7 d'abril de 2015. Les seves exèquies foren celebrades l'endemà, el dia 8, a l'església parroquial per ell iniciada de Santa Maria de La Mora.

Que pugui tenir el goig d'allò que diu l'Escriptura : «*Déu, que és just, no oblidarà tot el que heu fet, és a dir, l'amor que heu mostrat a causa del seu nom, posant-vos al servei del poble sant.*» (He 6,10) Reposi en la pau de Crist!

MN. JAUME MACAYA PRATS, DIACA

mort en Crist el 17 d'abril de 2015

Nascut a Reus el 10 de juny de 1922 i portat a batejar pels seus pares Jaume i Clotilde a la parròquia de Sant Joan Baptista de la mateixa ciutat el dia 15 del mateix mes i any. La confirmació, la rebia tres anys més tard a la prioral de Sant Pere, el dia 11 de març de 1925.

Mn. Jaume Macaya Prats, traspassat a l'edat de 92 anys, després de la recuperació del diaconat pel Concili Vaticà II, va estrenar l'orde dels diaques a la nostra arxidiòcesi, l'any 1986, essent ordenat per mans de l'arquebisbe Ramon Torrella, el 20 de desembre de 1986 a la parròquia de Crist Rei de la seva ciutat. Reus ha estat la ciutat des d'on el seu ministeri ha fructificat amb presència i servei; Crist Rei, com a col·laborador, a l'inici i a partir de 2007 fins a la seva partença; també a la capella de la Sagrada Família del Barri Gaudí i des del 3 de desembre de 1998 fins al 18 de setembre del 2007, fou diaca adscrit a la parròquia de Sant Vicenç, també diaca i màrtir, de Castellvell del Camp.

A part d'aquests ministeris parroquial des del 1987 formava part com a membre del Secretariat Diocesà del Diaconat. Mn. Jaume, regí i dirigí la Casa-Fundació Chaudon i fou el responsable del menjador Llar del Germà Jesús de Reus, un menjador social del qual, posteriorment, a partir de l'any 2009, s'ha fet càrrec la Càritas Interparroquial de Reus.

Les seves exèquies es van celebrar el dissabte, dia 18 d'abril, a la Parròquia de Crist Rei de Reus. «*Perquè els qui exerceixen bé el seu ministeri de diaques es guanyen la consideració de tothom i arriben a posseir la confiança que ve de la fe en Jesucrist.*» Reposi en la pau de Crist!

